

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 84. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2020 r.

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 84. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2020 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 84. posiedzeniu Senatu:

senatora Jerzego Czerwińskiego.....	7
senatora Jana Hamerskiego.....	9
senatora Andrzeja Kamińskiego.....	13
senatora Waldemara Kraski.....	17
senatora Andrzeja Misiółka.....	19
senatora Jarosława Obremskiego.....	21
senatora Jarosława Obremskiego.....	24
senatora Jarosława Obremskiego.....	25
senatora Jarosława Obremskiego.....	27
senatora Grzegorza Peczkisa.....	29
senatora Grzegorza Peczkisa.....	35
senatora Czesława Ryszki.....	37
senatora Czesława Ryszki.....	43
senatora Waldemara Sługockiego.....	50
senatora Waldemara Sługockiego.....	53
senatorów Antoniego Szymańskiego, Rafała Ślusarza i Artura Warzochy.....	58
senatora Jerzego Wcisły.....	60
senatora Andrzeja Wojtyły.....	62

84. POSIEDZENIE SENATU

(31 sierpnia 2019 r.)

Oświadczenie senatora Jerzego Czerwińskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Jutro minie osiemdziesiąta rocznica wybuchu II wojny światowej – najstraszliwszego konfliktu w dziejach ludzkości, który pochłonął największą liczbę ofiar. Niestety, sprawcy tego konfliktu, nazistowskie Niemcy i komunistyczny Związek Sowiecki, próbują na nowo interpretować historię. Ze swojej narodowej pamięci, a także z pamięci i historii powszechnej próbują wymazać oczywiste fakty i „zapomnieć” o swojej roli agresora. Przy tym bezczelnie starają się obarczyć przynajmniej częścią winy ofiary, podzielić się odpowiedzialnością z ofiarami, a szczególnie z Polską – pierwszą i największą ofiarą wojny. Polską, która poniosła proporcjonalnie największe straty biologiczne, materialne i kulturowe.

Szanowny Panie Premierze, Polska powinna walczyć z próbami obłożenia jej infamią nie tylko biernie, prostując kłamstwa pojawiające się w opinii publicznej, np. o rzekomych polskich obozach koncentracyjnych, ale także czynnie, ofensywnie poprzez odpowiednią propolską, narodową politykę historyczną. Nie wystarczą tu działania cząstkowe, resortowe: osobno Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, osobno Ministerstwa Spraw Zagranicznych czy Ministerstwa Edukacji Narodowej, a do tego Instytutu Pamięci Narodowej, organizacji społecznych czy fundacji, np. Polskiej Fundacji Narodowej. Okazjonalność, reaktywność działań wpływa na małą ich skuteczność. Ich efektywność znacznie polepszyłoby sformułowanie całościowego programu polskiej polityki historycznej obejmującego wskazanie celów, zadań, środków, wykonawców, metod sprawdzania efektów w trakcie realizacji.

A po to, aby ten program zrealizować efektywnie, proszę Pana Premiera o rozważenie powołania specjalnego pełnomocnika do spraw polityki historycznej państwa w randze co najmniej sekretarza stanu podległego bezpośrednio Panu Premierowi i realizującego zalecenia i wytyczne Rady Ministrów.

Z wyrazami szacunku
Jerzy Czerwiński

**Stanowisko
WICEPREZESA RADY MINISTRÓW,
MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO**

Warszawa, 5 grudnia 2019 r.

Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem senatora Jerzego Czerwińskiego, złożonym na 84. posiedzeniu Senatu w dniu 31 sierpnia br., dotyczącym sformułowania całościowego programu polityki historycznej państwa oraz powołania specjalnego pełnomocnika do spraw polityki historycznej, proszę przyjąć wyjaśnienie, że takie działania ze strony rządu RP zostały już podjęte na początku kadencji, a ich koordynację powierzono Ministerstwu Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Jednym z najistotniejszych działań w tym obszarze było ustanowienie Programu Wieloletniego „Niepodległa” na lata 2017–2022. Został on przyjęty uchwałą Rady Ministrów w maju 2017 r. Wyznaczone w treści uchwały cele wyznaczają politykę historyczną państwa. Założeniem Programu jest realizacja wysokiej jakości projektów upamiętniających stulecie odzyskania niepodległości, włączanie obywateli we współtworzenie obchodów oraz upowszechnianie opartego na wartościach międzynarodowego wizerunku Polski. W tym samym 2017 r. został powołany specjalny **Pełnomocnik Rządu ds. obchodów Stulecia Odzyskania Niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej** w randze sekretarza stanu. Funkcję tę objął Pan Minister Jarosław Sellin. Pełnomocnik ma działać do 2023 r.

W budżecie Programu Wieloletniego „Niepodległa” znalazło się ok. 243 mln zł, z czego największa kwota, ze względu na kulminację obchodów rocznicowych, przypadła na rok 2018. Z raportu podsumowującego funkcjonowanie Programu w roku 2018 wynika, że na wszystkie działania wydatkowano ok. 95 mln zł. W ramach tej kwoty zrealizowano 71 projektów instytucji podległych i współprowadzonych przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, 2 projekty zgłoszone przez innych ministrów: „Polski paszport 2018” Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz „Godność, wolność, niepodległość” Ministra Edukacji Narodowej, 313 projektów o charakterze lokalnym i regionalnym według koncepcji zgłoszonych przez samorządowe instytucje kultury, organizacje pozarządowe i wojewodów, ok. 200 projektów zagranicznych w formule zadań własnych Instytutu Adama Mickiewicza pod hasłem „Polska 100” oraz w programie dotacyjnym „Kulturalne pomosty”, przeznaczonym dla samorządowych instytucji kultury i organizacji pozarządowych.

Na rok 2019 przypadają inne ważne z punktu widzenia historii Polski rocznice, których obchody koordynowali powołani odrębnie pełnomocnicy Ministra KiDN. Powierzono im zadania związane z organizacją obchodów 15-lecia wejścia Polski do Unii Europejskiej, 30. rocznicy obrad Okrągłego Stołu, 40-lecia pierwszej pielgrzymki Papieża Jana Pawła II do Polski, 30. rocznicy wyborów 4 czerwca 1989 r. i 80. rocznicy wybuchu II wojny światowej.

Wyrazem polityki historycznej koordynowanej przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego są również projekty długofalowe o charakterze inwestycyjnym. Najważniejsze dotyczą utworzenia nowych instytucji muzealnych, takich jak Muzeum Historii Polski, Muzeum Józefa Piłsudskiego w Sulejówku czy Muzeum Jana Pawła II i Prymasa Wyszyńskiego w Warszawie. Kolejne możliwości prowadzenia polityki historycznej daje Instytut Pileckiego, który otworzył we wrześniu br. oddział w Berlinie.

Podsumowując, należy stwierdzić, że polityka pamięci przez ostatnie 4 lata znalazła należne miejsce w pracach Rządu i ważne jest, aby była kontynuowana w kolejnych latach.

Z wyrazami szacunku

Piotr Gliński

Oświadczenie senatora Jana Hamerskiego

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Pragnę Panu przedstawić problem, z jakim zwrócili się do mnie flisacy pienińscy. Polskie Stowarzyszenie Flisaków Pienińskich jest niezwykle zasłużoną dla kraju organizacją, działającą od 1934 r. Głównym przedmiotem działalności stowarzyszenia jest organizowanie spływu Dunajcem, m.in. niezwykle malowniczym przełomem Dunajca znanym w kraju i za granicą. Stowarzyszenie prowadzi też działalność kulturalną, charytatywną, kultywując bogate tradycje związane z kulturą górali pienińskich. Stowarzyszenie niezwykle starannie regulowało sprawy związane z bezpieczeństwem uczestników spływu, opracowując regulamin spływu na Dunajcu, który każdorazowo był zatwierdzany przez właściwy miejscowo organ władzy publicznej.

Ten stan rzeczy miał miejsce przez kilkadziesiąt lat, aż do 2017 r., kiedy to Departament Żeglugi Śródlądowej w Ministerstwie Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej pismem z dnia 4 kwietnia 2017 r., (...), dokonał nowej interpretacji przepisów z zakresu organizowania spływu łodziami flisackimi po rzece Dunajec. Niestety, w tym momencie zaczęły się problemy flisaków. Odstąpiono od procedury zatwierdzania regulaminu – po raz ostatni regulamin zatwierdził w 2013 r. dyrektor żeglugi śródlądowej w Krakowie – i zastosowano formę zezwolenia na przewóz specjalny, albowiem łodzie flisackie zaliczono do tzw. scalonych materiałów pływających. Zezwolenie to od roku 2018 wydawane jest tylko na okres sezonu, od 1 kwietnia do 31 października. W kolejnym zezwoleniu nastąpiło zaostrzenie wymogów, m.in. poprzez ograniczenie liczby pasażerów.

Próba interpretacji tego ograniczenia podjęta przez stowarzyszenie w kontakcie z dyrektorem Urzędu Żeglugi Śródlądowej, który wydał zezwolenie w dniu 14 marca 2019 r., (...), doprowadziła do absurdalnej sytuacji: według stanowiska dyrektora można przewozić wyłącznie osoby dorosłe. Nasuwa się popularne powiedzenie: wylano dziecko z kąpielą.

Należy zważyć na fakt, że ubieganie się corocznie o zezwolenie jest kolejną barierą biurokratyczną w prowadzeniu działalności gospodarczej, a przede wszystkim nie koresponduje z terminem ważności pozwolenia wodnoprawnego udzielonego Polskiemu Stowarzyszeniu Flisaków Pienińskich przez starostę nowotarskiego w dniu 18 czerwca 2014 r., (...), z terminem ważności do 31 maja 2034 r. W pozwoleniu wodnoprawnym określono wymogi mające zapewnić bezpieczeństwo uczestników spływu i przestrzeganie przepisów o żegludze śródlądowej.

W tym stanie faktycznym celowe wydaje się rozważenie w pierwszej kolejności zmiany interpretacji przepisów, która miała miejsce w 2017 r., dokonanej przez Departament Żeglugi Śródlądowej ministerstwa, i powrotu do regulacji, która była zamieszczona w §16 zarządzenia dyrektora Urzędu Żeglugi Śródlądowej w Krakowie z dnia 16 lipca 2013 r. w sprawie szczególnych warunków bezpieczeństwa ruchu i postoju statków na śródlądowych drogach wodnych, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego z dnia 18 lipca, poz. 4583. Wyżej wymieniony przepis brzmiał: „§16 Przepisy szczególne. Spływ łodziami flisackimi na rzece Dunajec w km 149+650 – 167+800 (przełom przez Pieniny) odbywa się na podstawie Regulaminu Polskiego Stowarzyszenia Flisaków Pienińskich, zatwierdzonego przez Dyrektora Urzędu Żeglugi Śródlądowej w Krakowie oraz na warunkach określonych w pozwoleniu wodnoprawnym”.

Jednocześnie najbardziej racjonalnym rozwiązaniem byłoby uruchomienie procesu legislacyjnego, który spowodowałby zmiany w ustawie o żegludze śródlądowej. Można by wykorzystać postulat *de lege ferenda* dyrektora Urzędu Żeglugi Śródlądowej w Krakowie, który zaproponował zapis w ustawie o następującym brzmieniu: „Spływ łodziami flisackimi na rzece Dunajec w km 149+650 – 167+800 (przełom przez Pieniny) odbywa się na podstawie Regulaminu Polskiego Stowarzyszenia Flisaków Pienińskich, zatwierdzonego przez właściwego miejscowo Dyrektora Urzędu Żeglugi Śródlą-

dowej. Ze względu na to, iż spływ stanowi cenny element kultury narodowej, a ukształtowana przez wiele lat praktyka gwarantuje bezpieczeństwo jego uczestnikom, postanowienia Regulaminu mogą odbiegać w uzasadnionym zakresie od przepisów niniejszej ustawy”.

Mając na uwadze bardzo wysoką rangę spływu na Dunajcu, również w wymiarze międzynarodowym, uprzejmie proszę Pana Ministra o nadanie sprawie biegu.

*Z wyrazami szacunku
Jan Hamerski*

**Odpowiedź
MINISTRA GOSPODARKI
MORSKIEJ I ŻEGLUGI
ŚRÓDLĄDOWEJ**

Warszawa, 27 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie, złożone przez senatora Jana Hamerskiego podczas 84. posiedzenia Senatu RP w dniu 31 sierpnia 2019 r., dotyczące spływu łodziami flisackimi niniejszym przedstawiam stosowne informacje.

Kwestię uprawiania żeglugi na wodach śródlądowych reguluje ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. 2019 poz. 1568 z późn. zm.) oraz akty wykonawcze do tej ustawy. Głównym aktem wykonawczym stanowiącym podstawę do dokonanej w 2017 r. interpretacji przepisów przez Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej jest rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 28 kwietnia 2003 r. w sprawie przepisów żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. poz.2072). Rozporządzenie to stanowi wdrożenie, stosowanego w państwach członkowskich EKG ONZ „Europejskiego kodeksu żeglugi po śródlądowych drogach wodnych”.

Zgodnie z §1.01 lit. g wyżej wspomnianego rozporządzenia łodzie flisackie należy zaliczyć do tzw. scalonych materiałów pływających. Rozporządzenie definiuje scalone materiały pływające jako konstrukcje przystosowane do pływania, niebędące statkiem lub obiektem pływającym. Są to w szczególności: tratwy, sprzężone łodzie flisackie, pontony, beczki. Natomiast zgodnie z §1.21 przedmiotowych przepisów uprawianie żeglugi scalonych materiałów pływających i obiektów pływających wymaga zezwolenia na przewóz specjalny wydawanego przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej.

Mając na względzie hierarchię aktów prawnych w Polsce, należy jednoznacznie wskazać na pierwszeństwo stosowania przepisów przedmiotowego rozporządzenia względem regulacji zawartych w przepisach prawa miejscowego wydanych przez Dyrektora Urzędu Żeglugi Śródlądowej w Krakowie. Tym samym wymóg uzyskania zezwolenia na przewóz specjalny nie może zostać zastąpiony uzgadnianiem regulaminu wewnętrznego Polskiego Stowarzyszenia Flisaków Pienińskich na rzece Dunajec.

Odnosząc się do poruszonej kwestii dotyczącej uciążliwości i tworzenia bariery biurokratycznej w prowadzeniu działalności gospodarczej, wobec obowiązku corocz-

nego uzyskiwania zezwolenia na przewóz specjalny, trudno się zgodzić z tym poglądem. Należy bowiem wskazać, że Dyrektor Urzędu Żeglugi Śródlądowej w Krakowie (obecnie Dyrektor Delegatury w Krakowie Urzędu Żeglugi Śródlądowej we Wrocławiu) wydawał jedno zezwolenie dla całego Stowarzyszenia, a nie indywidualnie dla każdej z 260 łodzi, o których mowa w pozwoleniu wodnoprawnym. Dodatkowo wydanie takiego zezwolenia zajmuje nie więcej niż kilka dni, zaś jego koszt, obejmujący wyłącznie opłatę skarbową, wynosi 82 zł. Przy tym, w ocenie Departamentu Gospodarki Wodnej i Żeglugi Śródlądowej, okres ważności takiego zezwolenia, obejmujący cały sezon nawigacyjny, w żaden sposób nie utrudnia prowadzenia działalności, a jednocześnie daje możliwość dyrektorowi określania warunków zgodnych z obowiązującymi przepisami. Te zaś, w związku z ciągłością prac m.in. grup EKG ONZ, Komitetu CESNI i innych organizacji i podmiotów europejskich i międzynarodowych, ulegają zmianom. Dlatego też określenie terminu ważności na zbyt długi okres stanowiłoby zagrożenie, że nie będzie ono zgodne z aktualnymi przepisami. Zaznaczyć należy, iż w tego rodzaju zezwoleniu dyrektor UZŚ powinien – po zbadaniu stanu faktycznego sprawy – zawrzeć wszystkie ograniczenia, warunki i wytyczne, które uznaje za zasadne dla zapewnienia bezpieczeństwa żeglugi oraz bezpieczeństwa przewożonych osób. Należy dodać, że brak przepisu w zezwoleniu wydanym w 2018 r. o ograniczeniu do przewozu maksymalnie 12 pasażerów i dodanie tego przepisu w zezwoleniu wydanym w 2019 r. nie ma jakiegokolwiek znaczenia i nie stanowi zaostrzenia wymogów, bowiem ograniczenie to wynika bezpośrednio z powszechnie obowiązujących aktów prawnych.

Podkreślenia również wymaga fakt, że Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej jest w stałym kontakcie z Przedstawicielami Stowarzyszenia. W ramach odbytych spotkań przedmiotowy temat był omawiany i nie wskazywano problemów z obowiązkiem uzyskiwania zezwolenia. Faktem jest, że na spotkaniu, które miało miejsce w sierpniu 2019 r., Przedstawiciele Stowarzyszenia poruszali kwestię możliwości przewozu więcej niż 12 pasażerów, tj. możliwości zabierania na pokład zamiast 1 osoby dorosłej, odpowiednio dwójki dzieci. Niemniej Departament Gospodarki Wodnej i Żeglugi Śródlądowej jednoznacznie wskazał, że przepisy nie dają takiej możliwości. Zgodnie z przepisami żeglugowymi, zarówno krajowymi, jak i międzynarodowymi, przewóz więcej niż 12 pasażerów odbywać się może wyłącznie na statkach pasażerskich, które muszą spełniać szereg odmiennych wymogów, zarówno w zakresie technicznym, jak również składu i kwalifikacji członków załogi. Nie ma też możliwości uzależniania maksymalnej liczby przewożonych osób od ich podziału na pasażerów dorosłych i dzieci. Takie unormowanie funkcjonuje nie tylko w zakresie żeglugi śródlądowej, ale znajduje swoje odzwierciedlenie w innych środkach transportu. Przykładowo, trudno sobie wyobrazić, żeby samochód osobowy, dopuszczony do przewozu 5 osób, mógł warunkowo przewozić 3 osoby dorosłe i 4 dzieci w zamian za kolejne 2 osoby dorosłe. Przedstawiciele Stowarzyszenia przyjęli do wiadomości, że w tym zakresie nie ma możliwości wprowadzenia odstępstw, gdyż istnieją przepisy międzynarodowe, które Polska musiała wdrożyć.

W odniesieniu do ograniczeń osobowych należy wskazać, że pismo, znak Wr-512.1.2019/KR, zostało niewłaściwie zrozumiane. W przedmiotowym piśmie Dyrektor w żaden sposób nie przesądził, że na łodziach flisackich nie wolno przewozić osób niepełnoletnich. Jedynie wskazał, że ewentualne dopisanie w wydanym zezwoleniu, **na wniosek Stowarzyszenia**, że „łodzie są przeznaczone do przewozu maksymalnie 12 osób dorosłych” nie pozwoli na osiągnięcie zamierzonego przez Stowarzyszenie celu, a wręcz przeciwnie, może prawnie skutkować dodatkowym ograniczeniem, tj. uniemożliwieniem przewozu osób małoletnich.

Nie ulega wątpliwości, że Polskie Stowarzyszenie Flisaków Pienińskich na rzece Dunajec jest organizacją cenną dla kraju, której działalność należy wspierać. Wsparcie to musi odbywać się w granicach prawa. Dlatego Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej podjęło w 2017 r. stosowne kroki, mające na celu zapewnienie funkcjonowania spływu na Dunajcu zgodnie z obowiązującymi przepisami i z zachowaniem wymaganego poziomu bezpieczeństwa,

a jednocześnie minimalizując ilość obowiązków ciążących na Stowarzyszeniu i jego członkach.

Z poważaniem

z upoważnienia MINISTRA

Anna Moskwa

Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Kamińskiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jana Krzysztofa Ardanowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana Ministra w sprawie dotyczącej w szczególności rolników i handlowców mieszkających na terenie gminy Bielsko-Biała, prowadzących od wielu lat działalność na terenie targowiska położonego w Bielsku-Białej przy ul. Lompy i ul. Cieszyńskiej.

Wedle pozyskanych przeze mnie informacji obecny właściciel nieruchomości, na której posadowione jest targowisko, tj. PSS „Społem”, nosi się z zamiarem jej sprzedaży, co z kolei rodzi realne obawy przed ewentualnym przejęciem tej nieruchomości przez firmy deweloperskie. Ziszczenie się tego scenariusza uniemożliwiłoby rolnikom i handlowcom dalsze prowadzenie działalności gospodarczej na tym terenie. Z przekazanych mojej osobie informacji wynika także, iż prezydent miasta Bielska-Białej, starając się wyjść naprzeciw oczekiwaniom zainteresowanych mieszkańców gminy, zdecydował o odkupieniu przedmiotowej nieruchomości od PSS „Społem” przez spółkę z udziałem gminnym, tj. Beskidzki Hurt Towarowy SA, co jednak miało się rzekomo spotkać ze sprzeciwem Skarbu Państwa jako mniejszościowego akcjonariusza wspomnianej spółki.

Mając zatem na uwadze, iż wedle przedstawionych mi przez zatroskanych rolników i handlowców informacji PSS „Społem” zamierza sprzedać nieruchomość na rzecz firmy deweloperskiej, o ile gmina lub wskazana przez gminę spółka nie przystąpi do transakcji sprzedaży nieruchomości w terminie do dnia 30 września 2019 r., zwracam się z prośbą o wskazanie, czy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi ma rzeczywistą możliwość zablokowania nabycia wspomnianej nieruchomości przez Beskidzki Hurt Towarowy SA, a jeśli tak, to czy podjęło lub planuje podjąć działania uniemożliwiające wspomniane nabycie oraz z jakich powodów, a także jakie ewentualnie musiałyby zaistnieć uwarunkowania faktyczne lub prawne, by Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi wyraziło zgodę na sfinalizowanie wspomnianej sprzedaży.

Andrzej Kamiński

Stanowisko

Warszawa, 13 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

Odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Andrzeja Kamińskiego w dniu 31 sierpnia 2019 r. w sprawie rolników i handlowców mieszkających na terenie gminy Bielsko-Biała, prowadzących działalność na terenie targowiska położonego w Bielsku-Białej przy ul. Lompy i ul. Cieszyńskiej w kontekście Beskidzkiego Hurtu Towarowego SA z siedzibą w Bielsku Białej (dalej: Spółka), poniżej przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Na wstępie warto zwrócić uwagę na charakter i rolę Ministra w niniejszej sprawie. Rada Ministrów w drodze Rozporządzenia z dnia 3 stycznia 2017 r. w sprawie wykazu spółek, w których prawa z akcji Skarbu Państwa wykonują inni niż Prezes Rady Ministrów członkowie Rady Ministrów, pełnomocnicy Rządu lub państwowe osoby prawne

(Dz. U. z 2017 r. poz. 10)¹, przekazała Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi uprawnienie do wykonywania praw z akcji należących do Skarbu Państwa w Beskidzkim Hurcie Towarowym SA z siedzibą w Bielsku-Białej.

Co istotne, Skarb Państwa jest mniejszościowym akcjonariuszem Spółki (28,914% udziału w kapitale zakładowym). Głównym akcjonariuszem Spółki jest Gmina Bielsko-Biała, która posiada zdecydowaną większość akcji (64,814% udziału w kapitale zakładowym). W efekcie dominującym podmiotem w ramach działalności Spółki jest Gmina Bielsko-Biała, której zgoda jest wymagana w znaczącej części strategicznych działań Spółki.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, wykonując uprawnienia z akcji należących do Skarbu Państwa, wspiera działania zmierzające do efektywnego gospodarowania majątkiem w celu budowania jego trwałej wartości oraz umacnianiem pozycji rynków rolno-spożywczych w regionie. Istotą osiągnięcia wzrostu wartości spółek są przede wszystkim dynamiczne i efektywne decyzje zarządów podejmowane w oparciu o przygotowany szczegółowy biznesplan działalności. Działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi są spójne z zaakceptowanymi w dniu 28 września 2017 r. przez Prezesa Rady Ministrów dokumentem pn. „Zasady nadzoru właścicielskiego nad spółkami z udziałem Skarbu Państwa”. W dokumencie tym wskazano, że w ramach wykonywania uprawnień do głównych celów należy zaliczyć długoterminowy wzrost wartości majątku narodowego realizowany poprzez wzrost wartości spółek oraz wzmocnienie nadzoru właścicielskiego poprzez stosowanie wyższych standardów w tym zakresie. Osiągnięciu wymienionych celów powinno służyć stosowanie uszczegółowionych w stosunku do obowiązujących przepisów prawa, form i procedur tego nadzoru. Istotne znaczenie ma właściwe funkcjonowanie organów spółek prawa handlowego: walnego zgromadzenia/zgromadzenia wspólników, rady nadzorczej oraz zarządu. Przechodząc do istoty niniejszego oświadczenia, należy zauważyć, że odnosi się on do zwołanego na dzień 28 czerwca 2019 r. Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Spółki, którego porządek obrad obejmował w szczególności:

- 1) wyrażenie zgody na nabycie przez Spółkę prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej, położonej w Bielsku-Białej przy ul. Józefa Lompy 5, oraz nabycie prawa własności budynków posadowionych na przedmiotowej nieruchomości (stanowiących targowisko);
- 2) podwyższenie kapitału zakładowego Spółki i pozbawienie Akcjonariuszy Spółki – poza Gminą Bielsko-Biała – prawa poboru akcji w podwyższonym kapitale.

Co istotne, dokumenty przekazane przez Spółkę wskazywały, że realizacja sprawy z pkt 1 była w sposób istotny związana z wcześniejszym zrealizowaniem spraw z pkt 2.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, stojąc przed podjęciem decyzji odnoszących się do sposobu głosowania podczas Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Spółki, poddał szczegółowej analizie dokumenty otrzymane ze Spółki oraz Gminy Bielsko-Biała. Wśród nich były pisma Prezydenta Miasta Bielsko-Biała z dnia 28 marca 2019 r. oraz 28 maja 2019 r., w których poinformowano o zamiarze podwyższenia kapitału zakładowego Spółki o kwotę 3 000 000 zł z przeznaczeniem na zakup targowiska miejskiego w Bielsku-Białej. W piśmie wskazano, iż konieczność zakupu nieruchomości przez Spółkę podyktowana jest faktem: wystawienia jej na sprzedaż przez dotychczasowego właściciela, ryzykiem nabycia nieruchomości przez inny podmiot oraz ryzykiem zmiany dotychczasowego charakteru przeznaczenia nieruchomości (obecnie miejsce targowe w Bielsku-Białej).

Z uwagi na powyższe Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi podjął działania zmierzające do uzyskania od Zarządu Spółki informacji, które wskazywałyby, że nabycie targowiska miejskiego będzie korzystną inwestycją dla Spółki. W odpowiedzi otrzymano wyłącznie powtórzenie informacji i danych wcześniej przekazanych przez większo-

¹ Obecnie jest to Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 marca 2019 r. w sprawie wykazu spółek, w których prawa z akcji Skarbu Państwa wykonują inni niż Prezes Rady Ministrów członkowie Rady Ministrów, pełnomocnicy Rządu lub państwowe osoby prawne, w tym jednoosobowe spółki Skarbu Państwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 584).

ściowego akcjonariusza, tj. Gminę Bielsko-Biała, w tym Test Prywatnego Inwestora², w którym wskazano, że „nie został jeszcze przygotowany szczegółowy biznesplan dla tej działalności Spółki, dlatego na potrzeby tego opracowania przyjęte zostały jedynie podstawowe jego założenia”. Jednocześnie w załączniku nr 9 do ww. dokumentu (Rachunek zysków i strat – „dla Projektu” – Prognoza w tys. zł) zwrócono uwagę, że Spółka łącznie w latach 2019–2023 odnotuje stratę netto w wysokości 586 tys. zł. Nadto w operacie szacunkowym wyceny nieruchomości wskazano, iż „budynek wpisany do gminnej ewidencji zabytków wybudowany w wieku XIX w. stanowił część zespołu fabryki włókienniczej”, co może wywołać ograniczenia w zarządzaniu obiektem ze względu na jego przeznaczenie.

Tym samym poważne wątpliwości, wymagające szczegółowych analiz organów Spółki, w szczególności jej Zarządu³, powinny budzić kwestie:

- 1) kalkulacji rocznych (oraz kilkuletnich) kosztów dotyczących prowadzenia przez Spółkę targowiska miejskiego uwzględniających m.in. koszty remontów oraz napraw budynków i infrastruktury towarzyszącej, koszty ochrony, sprzątanía oraz wywozu odpadów;
- 2) wpływu realizacji przedmiotowej inwestycji oraz ww. okoliczności na sytuację ekonomiczno-finansową Spółki w perspektywie do roku 2024 (rachunek zysków i strat, bilans, rachunek przepływów pieniężnych).

Przeprowadzenie ww. inwestycji zgodnie z otrzymanymi ze Spółki dokumentami było w sposób istotny związane z podwyższeniem kapitału zakładowego Spółki. Spółka, przygotowując Walne Zgromadzenie, przedstawiła propozycje podwyższenia kapitału zakładowego poprzez wyłączenie Skarbowi Państwa prawa poboru w podwyższonym kapitale zakładowym, co jednoznacznie powodowałoby zmniejszenie ilości posiadanych akcji przez Skarb Państwa (których już miał zdecydowaną mniejszość), przy jednoczesnym zwiększeniu ilości akcji posiadanych przez gminę Bielsko-Biała. Zrealizowanie ww. propozycji Spółki wykluczyłoby Skarb Państwa z możliwości jakiegokolwiek wpływu na Spółkę i naruszyłoby jego interesy. Przedstawione okoliczności jednoznacznie wykazują, że posiadanie wątpliwości co do opłacalności inwestycji oraz działania zgodnie z interesem Spółki oraz Skarbu Państwa są jak najbardziej uzasadnione.

Z uwagi na powyższe Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi wystąpił do obecnego Prezesa Zarządu Spółki (pełniącego funkcję od dnia 29 czerwca 2019 r.) o przedstawienie planów Zarządu w sprawie dalszego rozwoju Spółki oraz stanowiska dotyczącego zasadności nabycia przez Spółkę prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej zabudowanej położonej w Bielsku-Białej przy ul. Józefa Lompy 5. Przy piśmie z dnia 1 sierpnia 2019 r. Zarząd wskazał, iż zlecone zostało przygotowanie szczegółowego biznesplanu dla przedmiotowej działalności Spółki. W tym miejscu niniejszej odpowiedzi warto poświęcić uwagę okolicznościom, o których wspomina Prezydent Miasta Bielsko-Biała w swoich pismach. Wskazano bowiem, że konieczność zakupu nieruchomości przez Spółkę podyktowana jest faktem wystawienia jej na sprzedaż przez dotychczasowego właściciela, ryzykiem nabycia nieruchomości przez inny podmiot, a w konsekwencji obawą o zmianę dotychczasowego charakteru przeznaczenia nieruchomości (obecnie miejsce targowe w Bielsku-Białej).

Odnosząc się do powyższego, należy podkreślić, że zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty, w szczególności w zakresie spraw targowisk i hal targowych, należy do zadań własnych gminy, co wynika wprost z ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506). Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi w żadnym, nawet najmniejszym stopniu nie ingerował i nie sprzeciwiał się ewentualnemu rozwiązaniu polegającemu na zakupie obecnego targowiska przez Gminę Bielsko-Biała. Wprost przeciwnie, Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi wspiera aktywne działania samorządów w sprawach zaspokajania zbiorowych potrzeb mieszkańców

² Wykonany na zlecenie Gminy przez Consulting Doradztwo Pomoc Publiczna Finans Zarządzanie Restrukturyzacja wyceny (Katowice, maj 2019/wersja 2).

³ Zgodnie z obowiązującymi przepisami prowadzenie spraw spółki należy do kompetencji Zarządu.

tworzących wspólnotę. Należy zdecydowanie podkreślić, że Gmina Bielsko-Biała może podjąć działania zmierzające do zakupu przedmiotowej nieruchomości bezpośrednio przez Gminę, co jest jej wyłączną kompetencją i nie wymaga stanowiska Skarbu Państwa. Jednocześnie, w przypadku rezygnacji z bezpośredniego zakupu omawianej nieruchomości na własność gminy, należałoby znaleźć przyczynę wycofania się gminy z takiej możliwości.

Jedynie zasygnalizowania wymaga fakt, że ewentualne próby realizacji zadań określonych w ustawie o samorządzie gminnym w inny sposób niż bezpośrednio przez gminę, tj. poprzez wykorzystywanie do tych działań podmiotów trzecich (np. spółki prawa handlowego), nie mogą w oczywisty sposób prowadzić do naruszenia interesów tych podmiotów oraz jej właścicieli.

Reasumując, nie może ulegać wątpliwości, że działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi podyktowane były jedynie dążeniem do zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa oraz Spółki. Przedstawiając powyższe wyjaśnienia i informacje, mam nadzieję, że zostaną one uznane przez Pana Senatora za satysfakcjonujące.

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI

Jan Krzysztof Ardanowski

Oświadczenie senatora Waldemara Kraski

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura została przekazana korespondencja przewodniczącego (...), pana J.O., wraz z załącznikami i prośbą o interwencję senatorską w celu zbadania, czy Prokuratura Rejonowa w Sokołowie Podlaskim w sposób prawidłowy prowadziła postępowania w kilku sprawach dotyczących rzekomego przekroczenia uprawnień przez pana J.O. oraz w sprawie dotyczącej fałszywego oskarżenia pana J.O.

Uprzejmie proszę Pana Ministra o przekazanie tej sprawy do odpowiedniej komórki w celu sprawdzenia prawidłowości działania Prokuratury Rejonowej w Sokołowie Podlaskim.

*Z poważaniem
Waldemar Kraska*

**Stanowisko
MINISTERSTWA
SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 6 września 2019 r.

Pan
Tomasz Szafrński
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze!

W załączeniu przekazuję, według właściwości, pismo Wicemarszałek Senatu RP, Pani Marii Koc, z dnia 2 września 2019 r., nr BPS/043-84-2397/19, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Waldemara Kraskę podczas 84. posiedzenia Senatu RP w dniu 31 sierpnia 2019 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Marszałkowi Senatu RP w terminie do dnia 7 października 2019 r. oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Marek Łukaszewicz
Dyrektor Biura Ministra

**Odpowiedź
PIERWSZEGO ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO
PROKURATORA KRAJOWEGO**

Warszawa, 4 listopada 2019 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek!

W odpowiedzi na pismo Pani Marszałek z dnia 2 września 2019 r., nr BPS/043-84-2397/19, przekazujące tekst oświadczenia senatora Waldemara Kraski, złożonego w dniu 31 sierpnia 2019 r. podczas 84. posiedzenia Senatu RP, skierowanego do Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego w sprawie zbadania prawidłowości postępowań dotyczących Pana J.O. – przewodniczącego ..., prowadzonych w Prokuraturze Rejonowej w Sokołowie Podlaskim, uprzejmie informuję, że w świetle dokonanych ustaleń zakresem oświadczenia mogą być objęte trzy postępowania prowadzone w tej jednostce organizacyjnej prokuratury.

W dwóch z nich zasadność prawomocnych decyzji merytorycznych została poddana już kontroli instancyjnej (sprawy o sygn. PR Ds 253.2018 i PR Ds 668.2018). Decyzje te zostały ocenione jako słuszne i utrzymane w mocy. Ocena obu postępowań pod kątem prawidłowego sposobu ich merytorycznego zakończenia będzie dodatkowo przedmiotem analizy dokonanej przez Prokuratora Regionalnego w Lublinie.

Natomiast orzeczenie końcowe wydane w trzeciej sprawie (sygn. PR Ds 323.2019) zostało zaskarżone przez Pana J.O. oraz jego pełnomocnika, a akta sprawy zostały przekazane do sądu w celu rozpoznania zażaleń. Decyzja w zakresie analizy tego postępowania zostanie podjęta po rozpoznaniu przez sąd środka odwoławczego i zwrocie akt prokuratorowi.

Z poważaniem

Bogdan Świączkowski

Oświadczenie senatora Andrzeja Misiółka

skierowane do prezesa Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń SA Pawła Surówki

Szanowny Panie Prezesie!

Mieszkańcy Katowic informują mnie, że w oddziale PZU w Katowicach od pewnego czasu daje się zauważyć praktykę dotyczącą wypłat należności z tytułu zgonu w wyniku NNW dla osób uprawnionych, polegającą na bardzo pobieżnym rozpatrywaniu złożonych wniosków, bez analizowania całości przedłożonych dokumentów. Uwaga skupia się jedynie na karcie zgonu, a konkretnie na tym, czy jest w niej zapis, iż zgon nastąpił bezpośrednio w wyniku urazu. Wiadome jest, że karta zgonu zostaje sporządzona specyficznym językiem medycznym i przy określeniu bezpośredniej przyczyny zgonu nie zawsze znajduje się magiczne słowo „uraz”, którego użycie – zgodnie z praktyką stosowaną w katowickim oddziale PZU – jest bezpośrednią i jedyną przyczyną wypłaty należnej uprawnionemu kwoty świadczenia.

Sytuacja opisana powyżej jest o tyle zastanawiająca, że z uwagi na szybkość rozpatrywania tych spraw oraz mnogość złożonych dokumentów nie może być mowy o ich dokładnym i merytorycznym, chociażby pobieżnym, przejrzaniu przez pracownika. Mają miejsce takie sytuacje, że pismo zawierające informacje o rozpoczęciu procedury oraz pismo zawierające informacje o niewypłaceniu świadczenia ma kolejno po sobie następujące daty i jest dostarczane zainteresowanemu przez pocztę tego samego dnia.

Należy w tym przypadku zadać zasadnicze pytania, przede wszystkim o to, jakie przepisy powszechnie obowiązującego prawa lub wewnętrzne akty normatywne PZU nakazują decydować o tym, czy zgon nastąpił w następstwie nieszczęśliwego wypadku tylko i wyłącznie na podstawie karty zgonu, z pominięciem całej złożonej dokumentacji, zważywszy na fakt, iż pomiędzy wypadkiem a zgonem bardzo często osoba pokrzywdzona znajduje się przez jakiś czas w szpitalu, a pomimo upływu czasu pomiędzy tymi dwoma zdarzeniami nie zatracają one wątku logicznego i przyczynowo-skutkowego, także w sensie medycznym, chyba że PZU posiada w tym zakresie inną wiedzę medyczną lub zna akty prawa stojące w opozycji do przytoczonej powyżej tezy.

Dlaczego wreszcie nie zostaje przeprowadzona rzetelna analiza zaistniałego zdarzenia, np. poprzez skierowanie pism z prośbą o potrzebne wyjaśnienia do szpitali, jednostek Policji, skoro z przedłożonych dokumentów jasno wynika, że te służby lub instytucje były zaangażowane na różnych etapach zdarzenia?

Ponadto nie jest sprawą sporną, że powyższe kwestie dotyczą często osób samotnych, starszych wiekiem, a tym samym odtworzenie sytuacji, w której doszło do urazu skutkującego bezpośrednio zgonem, w dłuższym lub krótszym okresie, musi nastąpić w wyniku retrospekcji zdarzeń, na podstawie dołączonych do wniosku dokumentów i wyjaśnień obecnych na różnych etapach zdarzenia instytucji i organów – chyba że PZU posiada odmienne wytyczne w tej kwestii.

I wreszcie chcę spytać, czy powyższy sposób załatwiania podobnych spraw jest wyłączną specjalizacją PZU w Katowicach, czy jest to praktyka stosowana w całym kraju, a jeżeli tak, to na jakiej podstawie normatywnej.

Andrzej Misiółek

**Odpowiedź
POWSZECHNEGO ZAKŁADU
UBEZPIECZEŃ SA**

Warszawa, 24 września 2019 r.

Kancelaria Senatu
ul. Wiejska 6/8
00-902 Warszawa

Szanowni Państwo!

W związku z oświadczeniem Pana Senatora Andrzeja Misiółka z dnia 31 sierpnia 2019 r., dotyczącym realizacji umów ubezpieczenia przez PZU w przypadku zgonów w wyniku NNW, chciałabym odnieść się do zawartych w nim pytań i wniosków.

Jako firma ubezpieczeniowa o uznanej marce na rynku finansowym obsługujemy naszych Klientów nie tylko zgodnie z zawartymi umowami i przepisami prawa, ale zgodnie z najlepszymi praktykami, wykraczającymi szerzej niż ogólnie przyjęte normy. Podczas obsługi wszystkich zawartych umów kierujemy się zasadą, aby decyzje dotyczące zgłoszonych roszczeń były poprzedzone dogłębną analizą, a pisma kierowane do Uprawnionych były czytelne i charakteryzowały się jak największą transparentnością treści. Odnosząc się do kwestii, o której mowa w oświadczeniu, nie mogę się zgodzić ze stwierdzeniem, że decyzje o przyznaniu bądź odmowie wypłaty świadczeń w przypadku zgonów w wyniku NNW opierają się wyłącznie na informacjach zawartych w karcie zgonu. Pracownicy PZU rozpatrujący roszczenia dokładają pełnej staranności, aby ustalić stan faktyczny oraz zakres odpowiedzialności naszego zakładu w związku ze zgłaszanym zdarzeniem. W celu należytego wykonania umowy posługują się m.in. dokumentacją medyczną z procesu leczenia, informacjami uzyskanymi od podmiotów, takich jak policja czy prokuratura, jeśli oczywiście sprawa jest przez nie badana i zachodzą okoliczności warunkujące pozyskanie takiej dokumentacji. Przy podejmowaniu decyzji wykorzystywana jest również rozbudowana baza orzeczników medycznych, którzy swoją specjalistyczną wiedzą wspierają proces obsługi roszczeń. W celu ustalenia odpowiedzialności w określonym przepisami prawa czasie staramy się jako PZU pozyskać niezbędną do podjęcia decyzji dokumentację jak najszybciej, dlatego płynność przeprowadzanego postępowania jest wyrazem skuteczności podejmowanych działań, a nie brakiem wnikliwości.

Pragnę przekazać ponadto, że w celu jak największej przejrzystości w podejmowanych decyzjach, oprócz wskazania w kierowanych pismach konkretnych podstaw prawnych oraz jasnych uzasadnień, znajdują się także informacje o osobie podejmującej decyzję wraz z danymi kontaktowymi.

Jestem przekonana, że zasady, którymi się kierujemy, są zgodne z przepisami prawa i treścią umów zawieranych z Klientami oraz przejawem zaangażowania pracowników PZU. Potwierdzają to – przeprowadzane cyklicznie – wysokie wyniki badań satysfakcji naszych Klientów.

Z poważaniem

Dyrektor Biura
Obsługi Szkód i Świadczeń
Irmina Nowak

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W maju bieżącego roku miały miejsce powodzie w województwie małopolskim i podkarpackim. Szczególnie dotknięte nimi zostały gmina Szczucin, powiat dąbrowski, oraz gmina Wadowice Górne, powiat mielecki. Mieszkańcy tych terenów zwracają się do mnie z pytaniami i prośbami o pomoc.

W związku z tym zwracam się z następującymi pytaniami.

Czy jest udzielona pomoc finansowa poszkodowanym? Jeśli tak, to w jakim zakresie.

Czy zostanie uruchomiony program pomocy dla rolników w związku ze zdarzeniami o charakterze klęski żywiołowej?

Czy te tereny zostaną objęte większą ochroną przeciwpowodziową, aby sytuacja nie powtórzyła się w takiej skali?

Czy osoby niepełnosprawne z terenów powodziowych mogą liczyć na pomoc Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych?

*Pozostaję z szacunkiem
Jarosław Obremski*

Odpowiedź

Warszawa, 15 października 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RPSzanowny Panie
Marszałku!

W odpowiedzi na pismo z dnia 2 września 2019 r. (sygn. BPS/043-84-2399/19), dotyczące oświadczenia Senatora RP Pana Jarosława Obremskiego, złożonego podczas 84. posiedzenia Senatu RP w dniu 31 sierpnia 2019 r., w sprawie pomocy poszkodowanym przez powodzie w gminach Szczucin i Wadowice Górne, przekazane przy piśmie Pana Łukasza Schreiber, Sekretarza Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, Sekretarza do Spraw Parlamentarnych z dnia 12 września 2019 r. (sygn. DSP.INT.4813.32.2019), przedstawiam, co następuje¹.

Z rezerwy celowej pn. „Przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, w tym realizacja zadań w dorzeczach Odry i górnej Wisły”, będącej w dyspozycji Ministra SWiA, istnieje możliwość ubiegania się o środki finansowe m.in. na wypłatę zasiłków celowych dla poszkodowanych rodzin lub osób samotnie gospodarujących, które poniosły straty w gospodarstwach domowych (budynkach mieszkalnych, podstawowym wyposażeniu gospodarstw domowych) i znalazły się w szczególnie trudnej sytuacji życiowej, w której nie mogą zaspokoić niezbędnych potrzeb bytowych w oparciu o posiadane środki własne. Osobom tym w pierwszej kolejności są wypłacane zasiłki w kwocie do 6 000 zł, które mogą być uruchomione natychmiast po powstaniu szkód.

W związku ze skalą zdarzeń, która miała miejsce w 2017 r., Rząd Prawa i Sprawiedliwości podjął decyzję o zwiększeniu pomocy finansowej na remont i od-

¹ Odpowiedzi udzielono w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz z Ministrem Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.

budowę zniszczonych budynków mieszkalnych do kwoty 200 000 zł w przypadku powstania dużych zniszczeń. Wprowadzono także możliwość ubiegania się o zasiłki do 100 000 zł w odniesieniu do zniszczonych przez nawałnice budynków gospodarczych służących zaspokajaniu podstawowych potrzeb bytowych rodzin lub osób samotnie gospodarujących.

Środki finansowe dla jednostek samorządu terytorialnego, m.in. na zasiłki celowe dla poszkodowanych rodzin lub osób, są uruchamiane na wniosek właściwego wojewody przez Ministra Finansów, po zaopiniowaniu przez Ministra SWiA. Wnioski te są rozpatrywane niezwłocznie.

Według stanu na dzień 24 września 2019 r. w ramach ww. rezerwy celowej 282 rodzinom poszkodowanym w maju 2019 r. w Gminie Szczucin przyznano zasiłki w wysokości 261 900 zł, natomiast w Gminie Wadowice Górne zasiłki w wysokości 204 000 zł otrzymało 49 rodzin.

Ponadto, zgodnie z przedstawionym przez Wojewodę Małopolskiego zapotrzebowaniem, w dniu 5 września 2019 r. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji przyznał promesę dla powiatu dąbrowskiego w wysokości 1 025 610 zł na realizację zadania pn. „Remont drogi powiatowej nr 1318K Szczucin – Suchy Grunt – Radwan w km 8+070 – 8+920 oraz 11+560 – 12+640 w miejscowości Suchy Grunt”.

Jak informuje Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 września 2019 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa², Agencja ta będzie udzielać dotacji producentom rolnym, w których gospodarstwach szkody w uprawach spowodowane wystąpieniem w 2019 r. suszy, huraganu, gradu, deszczu nawałnego, przymrozków wiosennych lub powodzi, powstałe na powierzchni uprawy, objęły co najmniej 30% danej uprawy. Zgodnie z ogłoszeniem ministra właściwego do spraw rolnictwa zamieszczonym na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu³ producenci rolni mogą składać wnioski o udzielenie ww. pomocy w terminie od dnia 3 października do dnia 31 października 2019 r.

Producenci rolni poszkodowani w wyniku niekorzystnych zjawisk atmosferycznych w ramach obowiązujących przepisów mogą ubiegać się o:

- 1) preferencyjny kredyt obrotowy na wznowienie produkcji i odtworzenie środków trwałych w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej;
- 2) udzielenie przez Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego pomocy w opłaceniu bieżących składek na ubezpieczenie społeczne, regulowaniu zaległości z tego tytułu;
- 3) zastosowanie przez Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa odroczenia i rozłożenia na raty płatności z tytułu umów sprzedaży i dzierżawy nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz ulg w opłatach czynszu, a także umorzenia raty płatności czynszu z tytułu umów dzierżawy;
- 4) udzielenie przez wójtów, burmistrzów lub prezydentów miast ulg w podatku rolnym.

Ponadto pomoc dla rolników, którzy w wyniku klęsk żywiołowych, niekorzystnych zjawisk klimatycznych i katastrof ponieśli szkody w środkach trwałych w gospodarstwie, jest przyznawana w ramach poddziałania „Wsparcie inwestycji w odtwarzanie gruntów rolnych i przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku klęsk żywiołowych, niekorzystnych zjawisk klimatycznych i katastrof” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020. Dotyczy ona m.in. odtwarzania plantacji chmielu, sadów lub plantacji krzewów owocowych, gatunków owocujących efektywnie dłużej niż 5 lat, w tym kosztów zakupu materiału szkółkarskiego przeznaczonego do założenia sadu lub plantacji krzewów owocowych, gatunków owocujących efektywnie dłużej niż 5 lat. Wnioski o przyznanie takiej pomocy można składać w Oddziale Regionalnym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w terminie od dnia 27 sierpnia do dnia 31 grudnia 2019 r.

² Dz. U. poz. 1779.

³ <https://www.gov.pl/web/rolnictwo/od-3-pazdziernika-wnioski-o-pomoc-suszowa>

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej osoby niepełnosprawne⁴, które zostały poszkodowane w wyniku działania żywiołu, są uprawnione do skorzystania z pomocy w ramach programu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON) pn. „Pomoc osobom poszkodowanym w wyniku żywiołu”. Jest ona udzielana w formie jednorazowego świadczenia w wysokości do 2 000 zł⁵ z przeznaczeniem na rehabilitację społeczną poszkodowanego oraz jednorazowego świadczenia stanowiącego rekompensatę poniesionych strat i/lub pokrycie kosztów przeprowadzenia naprawy. Ponadto decyzją Zarządu PFRON adresat programu może także otrzymać indywidualne wsparcie. Wniosek o jego udzielenie składa jednostka samorządu powiatowego do właściwego Oddziału PFRON.

Powiat dąbrowski, jak i powiat mielecki przystąpiły do realizacji ww. programu, zatem ich niepełnosprawni mieszkańcy, poszkodowani w wyniku gwałtownych zjawisk pogodowych, mogą skorzystać z oferowanego w nim wsparcia.

Z wyrazami szacunku

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

⁴ Osoby posiadające aktualne orzeczenie o stopniu niepełnosprawności (lub orzeczenie równoważne) oraz dzieci i młodzież niepełnosprawna posiadająca aktualne orzeczenie o niepełnosprawności wydane przed ukończeniem 16. roku życia.

⁵ Z zastrzeżeniem, że pomoc ta nie może przekroczyć łącznie dla wszystkich osób niepełnosprawnych zamieszkujących w danym gospodarstwie domowym, które poniosło straty w wyniku żywiołu, dwukrotności pomocy udzielonej przez organy administracji rządowej lub samorządowej przekazywanej w formie zasiłku celowego.

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra kultury i dziedzictwa narodowego
Piotra Glińskiego

Szanowny Panie Premierze!

W środowisku władz wyższych uczelni Wrocławia, zwłaszcza Uniwersytetu Wrocławskiego i Politechniki Wrocławskiej, które czują się dziedzicami tradycji polskich uczelni lwowskich, powstał pomysł na upamiętnienie wybitnych członków lwowskiej szkoły matematycznej. Upamiętnienie to miałooby mieć formę „mikromuzeum” – izby pamięci na Wzgórzach Wuleckich we Lwowie, gdzie 12 lipca 1941 r. zostali rozstrzelani polscy profesorowie. Otwarcie tego muzeum mogłoby uświetnić za 2 lata 80. rocznicę rozstrzeliwań.

Taki punkt na mapie Lwowa mógłby stać się kolejnym miejscem ukazania polskiego dziedzictwa narodowego i edukacyjną atrakcją turystyczną dla polskich wycieczek, Ukraińcom zaś przedstawić ciekawą i będącą powodem do dumy historię miasta.

Czy Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego jest gotowe zaangażować się wraz z uczelniami w takie przedsięwzięcie?

*Pozostaję z szacunkiem
Jarosław Obremski*

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do ministra edukacji narodowej Dariusza Piontkowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Szkolnictwo branżowe, techniczne i zawodowe w Polsce mierzy się z problemem braku nauczycieli zawodu, zwłaszcza takich nauczycieli, którzy są praktykami nauczanego zawodu. Pozytywnym zjawiskiem jest współpraca szkół z zakładami pracy, które mogą kształcić sobie przyszłych pracowników, jednocześnie dbając o to, by program tego nauczania był dopasowany do potrzeb biznesowych przemysłu.

Chciałbym poddać pod rozwagę pomysł na zacieśnienie współpracy szkół z zakładami. Proponowane rozwiązanie polegałoby na delegowaniu pracowników na jeden dzień w tygodniu do szkół, gdzie pełniłoby funkcję nauczycieli przedmiotu zawodowego, a przez pozostałe cztery dni pracowaliby w swoim zawodzie. Dodatkowo umowa przewidywałaby wynagrodzenie takiego pracownika za część etatu nauczycielskiego, jednak nie odejmowano by mu wynagrodzenia z zakładu pracy. To rozwiązanie finalnie zwiększałoby dochody wskazanych pracowników o, jak szacuję, 500–600 zł netto (w zależności od liczby godzin i stażu pracy), zwiększając motywację do podjęcia pracy nauczycielskiej, a dodatkowo angażowałoby pracodawców w znalezienie chętnych.

Czy Pan Minister jest gotów rozważyć wskazany mechanizm jako sposób rozwiązania problemu braku nauczycieli zawodu w szkołach, gdzie problem ten występuje?

*Z szacunkiem
Jarosław Obremski*

Odpowiedź

Warszawa, 2 października 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone przez senatora Jarosława Obremskiego podczas 84. posiedzenia Senatu w dniu 31 sierpnia 2019 r. Szanowny Panie Senatorze!

Głównym celem zmian wprowadzonych ustawą z dnia 22 listopada 2018 r. o zmianie ustawy – Prawo oświatowe, ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw¹ jest odbudowa prestiżu kształcenia zawodowego poprzez poprawę jakości i efektywności kształcenia w szkołach i placówkach. Proponowane rozwiązania uwzględniają mechanizmy włączania wszystkich kluczowych partnerów kształcenia zawodowego w działania służące systematycznemu dostosowywaniu tego kształcenia do potrzeb rynku pracy. Zmiany z zakresu kształcenia zawodowego weszły w życie 1 września 2019 r.

¹ Dz. U. poz. 2245 z późn. zm.

Inicjatywa Pana Senatora wpisuje się w rozwiązania, które zostały wprowadzone przepisami ww. ustawy. Ważne jest, aby pracodawcy uczestniczyli w kształceniu zawodowym, a także by nauczyciele kształcenia zawodowego podnosili swoje kwalifikacje w rzeczywistych warunkach pracy (u pracodawców). Dlatego wprowadzono rozwiązania skierowane wprost do nauczycieli kształcenia zawodowego. Nauczyciele teoretycznych i praktycznych przedmiotów zawodowych są zobowiązani do uczestniczenia w obowiązkowych szkoleniach branżowych związanych z nauczaniem zawodem i realizowanych w przedsiębiorstwach. Jednocześnie zwolniono z tego obowiązku tych nauczycieli, którzy prowadzą zajęcia praktyczne w szkole, jednak nie jest to ich podstawowe miejsce zatrudnienia. Takie osoby mają wieloletnią praktykę i doświadczenie, a co więcej na co dzień wykonują zawód, którego nauczają. Ponadto uprzejmie informuję, że przepis art. 15 ust. 6 ustawy – Prawo oświatowe² pozwala na zatrudnienie w publicznej szkole osoby posiadającej przygotowanie zawodowe uznane przez dyrektora szkoły za odpowiednie do prowadzenia zajęć z zakresu kształcenia zawodowego, którą może być np. osoba delegowana przez pracodawcę/przedsiębiorcę współpracującego ze szkołą. Zatrudnienie tej osoby następuje za zgodą organu prowadzącego szkołę. Odnosząc się do kwestii wynagradzania nauczycieli, uprzejmie informuję, że z inicjatywy Prezesa Rady Ministrów, Pana Mateusza Morawieckiego podjęto debatę nad przyszłością edukacji w formie tzw. „okrągłego stołu”. Celem obrad jest wypracowanie założeń do zmian w systemie edukacji w ramach kolejnego etapu reformy. W trakcie obrad utworzono 5 podstolików tematycznych (m.in. podstolik „Nauczyciel w systemie edukacji”), w pracach których uczestniczą nauczyciele, uczniowie, rodzice, samorządowcy, przedstawiciele organizacji pozarządowych, środowiska akademickiego i instytucji związanych z oświatą, a także eksperci z Ministerstwa Edukacji Narodowej, Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministerstwa Przedsiębiorczości i Technologii. Głos w dyskusji zabrali również parlamentarzyści oraz członkowie związków zawodowych. Podczas prac przy podstoliku „Nauczyciel w systemie edukacji” przedstawiane są oczekiwania/uwagi/wnioski dotyczące proponowanych zmian statusu zawodowego nauczycieli, w tym czasu pracy oraz systemu wynagradzania. Po zakończeniu prac „okrągłego stołu” przedstawione zostaną założenia do zmian w systemie edukacji.

Niezależnie od powyższego, w związku z ustaleniami podjętymi podczas spotkań z przedstawicielami reprezentatywnych związków zawodowych zrzeszających nauczycieli, które odbyły się 27 i 28 czerwca br., Minister Edukacji Narodowej wznowił prace Zespołu do spraw statusu zawodowego pracowników oświaty, w skład którego wchodzi przedstawiciele tych związków, w tym Związku Nauczycielstwa Polskiego. 21 sierpnia br. odbyło się posiedzenie Zespołu, w trakcie którego kontynuowana była wcześniejsza dyskusja na temat możliwych kierunków zmian systemu wynagradzania nauczycieli. Zaplanowano dalsze prace w tym zakresie jesienią br.

Przedkładając powyższe informacje i wyjaśnienia, uprzejmie proszę Pana Senatora o ich przyjęcie.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ
Marzena Machałek
Sekretarz Stanu

² Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 1148 ze zm.).

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do ministra infrastruktury Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Oława jako jedno z ostatnich miast powiatowych na Dolnym Śląsku nie ma obwodnicy drogowej. Na konferencji w hotelu „Wrocław” 30 czerwca 2018 r., w odpowiedzi na pytanie starosty Brezdenia, zalecał Pan cierpliwość i oczekiwanie na działania rządu w tej sprawie.

Po wyborach samorządowych powstała koncepcja współfinansowania przez rząd obwodnicy i mostu w jej ciągu. Niestety wciąż nie ma konkretnych działań ani zobowiązujących deklaracji.

Czy można liczyć na podjęcie działań w sprawie budowy obwodnicy jeszcze za tej kadencji rządu?

Z szacunkiem

Jarosław Obremski

Odpowiedź

Warszawa, 14 września 2019 r.

Szanowna Pani

Maria Koc

Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek!

Nawiązując do oświadczenia złożonego przez senatora Jarosława Obremskiego podczas 84. posiedzenia Senatu RP w dniu 31 sierpnia 2019 r. w sprawie budowy obwodnicy Oławy, informuję, że obecnie realizowany jest Program Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2023 (z perspektywą do 2025 r.), który określa priorytety inwestycyjne w zakresie rozbudowy infrastruktury dróg krajowych, które miałyby zostać zrealizowane do 2025 r. Program co do zasady określa krajowe priorytety inwestycyjne, strategiczne dla właściwego funkcjonowania transportu drogowego w skali całej Polski. W chwili obecnej zadania skierowane do realizacji w ramach Programu skupiają się głównie na domknięciu obecnie istniejącej sieci dróg ekspresowych i autostrad. Tak jak wskazano w piśmie z dnia 28 kwietnia br., zadanie polegające na budowie obwodnicy Oławy nie zostało ujęte w Programie.

Niemniej jednak należy podkreślić, że Ministerstwo Infrastruktury przykładą wielką wagę do rozważnego i skutecznego rozwiązania problemów z obszaru transportu drogowego, mając jednocześnie na uwadze dostępne na ten cel środki finansowe i dbałość o stan finansów publicznych. Jednocześnie informuję, że aktualnie prowadzone są prace związane z przygotowaniem i przeprowadzeniem w 2020 r. kolejnej edycji Generalnego Pomiaru Ruchu (GPR 2020). W ramach tych działań przeprowadzone zostaną pomiary natężenia ruchu w 2285 punktach pomiarowych na sieci dróg obejmującej ok. 18 tys. km. Wyniki GPR 2020 zostaną opracowane i przedstawione w I kwartale 2021 r. i będą stanowiły jeden z podstawowych wskaźników przy ocenie uzasadnienia dla realizacji nowych inwestycji.

Kwestie związane z przygotowaniem i realizacją zadania polegającego na budowie obwodnicy Oławy będą przedmiotem prac nad kolejnym programem wieloletnim z za-

kresu infrastruktury transportu drogowego, realizowanym z wykorzystaniem funduszy z kolejnej perspektywy finansowej UE.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Rafał Weber
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Bożeny Borys-Szopy oraz do minister przedsiębiorczości i technologii Jadwigi Emilewicz

Szanowne Panie Minister!

W dniu 26 sierpnia 2019 r. zgłosił się do mojego biura senatorskiego pan K.P, prosząc o wyjaśnienie ważnych dla niego oraz jego współpracowników kwestii prawnych w zakresie opłacania składek społecznych przez Polaków w Unii Europejskiej. W trakcie dyskusji ustaliłem, że problem dotyczy opłacania przez polskich przedsiębiorców składek ZUS na terenie Słowacji (w instytucji będącej odpowiednikiem ZUS), gdzie wymagana składka jest wielokrotnie niższa niż w Polsce, i nieopłacania tożsamej składki w polskim ZUS. W rozumowaniu skarżącego prawo polskie tego nie zabrania, a prawo unijne to dopuszcza. Według skarżącego brakuje jednoznacznej wykładni problemów, z którymi zwrócił się na piśmie. Nie posiadam wiedzy w zakresie zadanych pytań i nie podjąłem się wyjaśniania wątpliwości skarżącego. Zwracam się więc z prośbą o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania.

Na jaki charakter przedmiotowego sprawozdania wskazuje jego brak w Biuletynie Informacji Publicznej oraz w centralnym repozytorium? Oraz dlaczego porozumienie, które zostało zawarte w siedzibie Komisji Europejskiej, nie znajduje się w załączniku nr 1 do rozporządzenia wykonawczego 987/2009, jak nakazuje to art. 8 ust. 2 tego rozporządzenia?

Jaki charakter i jaką podstawę prawną mają podejmowane przez obydwie państwa członkowskie działania, o których mowa w sprawozdaniu, a które w ocenie przedstawiciela KE „nie doprowadziły do zmniejszenia skali omawianego zjawiska”?

Jaki wpływ ma przedmiotowe porozumienie na zasadę pewności prawa, gwarantującą, mocą art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (wcześniej art. 10a ust. 2 i ust. 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej), ochronę przedsiębiorcy przed konsekwencjami administracyjnymi, karnymi i finansowymi, w sytuacji stosowania się przedsiębiorcy do interpretacji?

Jaki ma wpływ przedmiotowe porozumienie na niepodjęcie przez ZUS obligatoryjnych wątpliwości i niewdrażanie w pełnym zakresie procedury dialogu i concyliacji unormowanej przepisami decyzji nr A1 Komisji Administracyjnej? Zamiast tego jest tylko opieranie się przez ZUS na niedowiedzionych twierdzeniach własnych słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, sprzecznych z treścią protokołów kontroli tej instytucji, przeprowadzonej w spółce pracodawcy oraz przez słowacki Inspektorat Pracy.

Jaki wpływ ma przedmiotowe porozumienie na nieuznawanie przez polskie sądy powszechne wyroków Sądu Najwyższego Republiki Słowackiej, skoro są zobligowane do tego przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. Urz. UE L nr 351, s. 1), ale także art. 67 ust. 4 oraz art. 81 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis

Stanowisko

Warszawa, 17 września 2019 r.

Pani Bożena Borys-Szopa
Minister Rodziny, Pracy
i Polityki Społecznej

Szanowna Pani Minister!

W związku z pismem Pani Marii Koc, Wicemarszałek Senatu RP, z dnia 2 września br. (BPS/043-84-2403-MPT/19), zawierającego oświadczenie Pana Senatora Grzegorza Peczkisa złożone na 84. posiedzeniu Senatu w dniu 31 sierpnia br., pragnę uprzejmie poinformować, że kwestie i zagadnienia w nim podnoszone znajdują się poza właściwością Ministra Przedsiębiorczości i Technologii.

Mając na względzie powyższe, przekazuję Pani Minister pismo według właściwości z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
PRZEDSIĘBIORCZOŚCI
I TECHNOLOGII
dr Marek Niedużak

Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE RODZINY,
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

Warszawa, 24 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek SenatuSzanowny Panie
Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Grzegorza Peczkisa, dotyczące kwestii prawnych w zakresie opłacania składek społecznych przez Polaków w Unii Europejskiej, (znak: BPS/043-84-2403-MRPPS/19), pozwalam sobie przedstawić następujące wyjaśnienia.

Tytułem wstępu należy wskazać, iż od dnia 1 maja 2010 r. kwestie związane z ustanowieniem ustawodawstwa właściwego w zakresie zabezpieczenia społecznego dla obywateli Unii Europejskiej przemieszczających się pomiędzy państwami członkowskimi UE regulowane są rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (rozporządzenie podstawowe).

Jeden z fundamentów koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego stanowi zasada stosowania jednego ustawodawstwa, określona w art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/04, zgodnie z którą osoba przemieszczająca się w ramach UE podlega ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego. Czynnikiem decydującym dla ustalenia właściwego ustawodawstwa jest **miejsce wykonywania pracy** (zasada *lex*

loci laboris), co oznacza, że ustawodawstwem mającym zastosowanie w danym przypadku jest zwykle ustawodawstwo państwa członkowskiego, w którym osoba zainteresowana jest zatrudniona lub wykonuje pracę na własny rachunek. Od tej zasady przewidziano jednakże kilka wyjątków. Dotyczą one niektórych grup zawodowych, osób wykonujących pracę o nietypowym charakterze lub specyfice, tj. pracowników delegowanych, a także osób wykonujących pracę najemną/pracę na własny rachunek w dwóch lub kilku państwach członkowskich UE.

Zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/04 osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich, podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego, w którym wykonuje pracę najemną. Pragnę zwrócić uwagę, że warunkiem dla zastosowania tego przepisu jest faktyczne wykonywanie danej pracy przez osobę zainteresowaną na terytorium tego państwa członkowskiego, nie zaś samo zawarcie przez nią umowy o pracę. Jeżeli bowiem ocena faktycznej sytuacji pracownika różni się od sytuacji przedstawionej w umowie o pracę, instytucja właściwa powinna oprzeć swoje ustalenia na rzeczywistej sytuacji pracownika, a nie na przedmiotowej umowie¹.

Przedstawiając powyższe, należy zwrócić uwagę, że ocena każdego przypadku, tj. wyłączenia osoby zainteresowanej z polskiego systemu ubezpieczeń społecznych, w związku z wykonywaniem pracy najemnej w innym państwie członkowskim UE jest dokonywana indywidualnie, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności istotnych dla danej sprawy. Przepisy wykonawcze zawarte w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (dalej zwanego „rozporządzeniem wykonawczym”) określają procedurę, którą mają obowiązek realizować instytucje ubezpieczeniowe poszczególnych państw członkowskich, w celu prawidłowego ustalenia ustawodawstwa właściwego dla osoby zainteresowanej.

Procedura ustalania ustawodawstwa w sytuacjach uregulowanych w art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego jest określona w art. 16 rozporządzenia wykonawczego. W przypadku gdy osoba wykonująca pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich UE poinformuje o tym fakcie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (ZUS) jako instytucję miejsca zamieszkania, ZUS jest zobowiązany do niezwłocznego ustalenia ustawodawstwa mającego zastosowanie do tej osoby, przy czym takie wstępne określenie ma charakter tymczasowy. W celu prawidłowego ustalenia tymczasowego ustawodawstwa ZUS zwraca się do osoby zainteresowanej o przedstawienie informacji oraz odpowiednich dokumentów potwierdzających wykonywanie pracy za granicą. Następnie ZUS ma obowiązek powiadomić wyznaczoną instytucję w państwie członkowskim, w której dana osoba wykonuje pracę, o swoim tymczasowym ustaleniu.

Instytucja zagraniczna, powiadomiona przez ZUS o tymczasowo ustalonym ustawodawstwie, ma prawo w ciągu dwóch miesięcy od momentu jej poinformowania powiadomić ZUS o niemożności zaakceptowania określenia ustawodawstwa mającego zastosowanie. Jeżeli natomiast instytucja zagraniczna nie skorzysta z uprawnienia do wniesienia sprzeciwu w określonym wyżej terminie, tymczasowe określenie ustawodawstwa mającego zastosowanie staje się ostateczne. Instytucja, której ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie ustalone jako mające zastosowanie, niezwłocznie informuje osobę zainteresowaną o tym fakcie, co może uczynić za pomocą pisma lub dokumentu PD A1 (zaświadczenie o mającym zastosowanie ustawodawstwie), zgodnie z postanowieniami art. 19 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego.

Jak wspomniano powyżej, ZUS dokonuje ustaleń stanu faktycznego na podstawie dostarczonych przez osobę zainteresowaną informacji i dokumentów, a także w oparciu o informacje przekazywane przez instytucje innych państw członkowskich. Informacje uzyskane z instytucji zagranicznych są szczególnie istotne, ponieważ ZUS ma ograniczone możliwości zbadania, czy praca najemna za granicą jest rzeczywiście wykonywana, a instytucje zagraniczne dysponują narzędziami, które mogą wykorzy-

¹ Orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z dnia 4 października 2012 r. w sprawie C-115/11 Format.

stać dla zbadania faktycznej działalności gospodarczej firm działających na ich terytorium oraz faktycznego wykonywania pracy przez zatrudnionych w nich pracowników. Przy założeniu, że praca najemna za granicą jest faktycznie wykonywana ZUS ustala następnie, czy praca ta nie ma charakteru marginalnego². Co istotne, bowiem w wyniku przeprowadzonej nowelizacji rozporządzeń o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i przyjęcia przez Parlament Europejski i Radę rozporządzenia (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r. do rozporządzenia wykonawczego wprowadzono nową zasadę sformułowaną w art. 14 ust. 5b. Przepis ten wszedł w życie w dniu 28 czerwca 2012 r. i przewiduje, iż „praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia nr 883/2004”. W intencji ustawodawcy europejskiego przepis ten ma zapobiegać przypadkom nadużywania przepisów określających ustawodawstwo właściwe *in fraudem legis*. W konsekwencji osoba, która wykonuje pracę o charakterze marginalnym w jednym państwie członkowskim UE oraz wykonuje pracę (najemną/na własny rachunek) w innym państwie członkowskim UE, jest traktowana jako osoba pracująca wyłącznie w jednym państwie członkowskim (tym, w którym nie wykonuje pracy o charakterze marginalnym). Podsumowując, jeżeli w trakcie oceny danego przypadku okaże się, że osoba zainteresowana faktycznie nie wykonuje pracy najemnej w innym państwie UE lub jeżeli dana osoba wykonuje pracę w innym państwie UE, ale jest to praca o charakterze marginalnym, ZUS nie ustali w takiej sytuacji ustawodawstwa mającego zastosowanie w oparciu o art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, lecz na podstawie art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia podstawowego, tj. ustali, że dla tej osoby ustawodawstwem mającym zastosowanie jest ustawodawstwo państwa, w którym wykonywana jest praca (w omawianych przypadkach jest to praca na własny rachunek wykonywana na terytorium RP).

W tym miejscu można przywołać wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 lipca 2017 r. wydany w sprawie C-89/16 w sprawie Szoja. Trybunał stwierdził w nim mianowicie, iż **„wykładni art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r., należy dokonywać w ten sposób, że w celu określenia ustawodawstwa krajowego mającego zastosowanie na podstawie tego przepisu do osoby takiej jak skarżący w postępowaniu głównym, który zwykle wykonuje pracę najemną i prowadzi działalność na własny rachunek w różnych państwach członkowskich, należy wziąć pod uwagę wymogi ustanowione w art. 14 ust. 5b oraz w art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 465/2012”**. Potwierdza on zatem to, co zaangażowane instytucje zabezpieczenia społecznego wykonywały w ramach swoich obowiązków wynikających z rozporządzeń o koordynacji, tj. że ustalając ustawodawstwo dla stanów faktycznych z art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, instytucja właściwa zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 14 ust. 5b rozporządzenia wykonawczego powinna dokonać oceny, czy któraś z wykonywanych aktywności zawodowych nie ma charakteru marginalnego, a jeśli tak jest, wówczas nie należy jej brać pod uwagę podczas dalszej procedury ustalania ustawodawstwa właściwego. Zasada lojalnej współpracy została unormowana w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, w związku z art. 48 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zobowiązując instytucje do dokonywania właściwej oceny faktów mających znaczenie z punktu widzenia stosowanych rozporządzeń. Nawiązanie przez ZUS współpracy

² Praktyczny Poradnik: Ustawodawstwo mające zastosowanie w Unii Europejskiej (UE), Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) i Szwajcarii, wydany przez Komisję Administracyjną ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego, stanowi, iż praca o charakterze marginalnym to praca, która jest stała, ale ma niewielkie znaczenie pod względem czasu i zysku ekonomicznego. Poradnik zaleca jako wskazówkę uznanie za pracę o charakterze marginalnym działalności, która zajmuje mniej niż 5 proc. regularnego czasu pracy lub stanowi mniej niż 5 proc. całkowitego wynagrodzenia pracownika.

z zagranicznymi instytucjami zabezpieczenia społecznego w przedmiotowym zakresie wynika przede wszystkim z art. 76 rozporządzenia podstawowego, który zobowiązuje instytucje państw członkowskich do wzajemnego przekazywania informacji oraz współpracy w celu zapewnienia prawidłowego wprowadzenia w życie rozporządzenia podstawowego, a także z art. 2 rozporządzenia wykonawczego, zgodnie z którym instytucje niezwłocznie dostarczają lub wymieniają między sobą wszystkie dane niezbędne dla ustanowienia i określenia praw i obowiązków osób, do których ma zastosowanie rozporządzenie podstawowe. Podstawę do współpracy oraz wymiany informacji pomiędzy instytucjami stanowi również art. 20 rozporządzenia wykonawczego. Prawidłowe wprowadzenie w życie rozporządzeń unijnych obejmuje w omawianych przypadkach nie tylko ustalanie ustawodawstwa mającego zastosowanie zgodnie z obowiązującymi przepisami, ale także podejmowanie przez instytucje wszelkich działań, których celem jest zwalczanie błędów i nadużyć w ww. obszarze, do czego są one zobowiązane na podstawie decyzji Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr H5 z dnia 18 marca 2010 r. dotyczącej współpracy w zwalczaniu nadużyć i błędów w ramach rozporządzenia Rady (WE) nr 883/2004 i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego³ oraz na mocy decyzji Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr A1 w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia nr 883/2004⁴. Mając powyższe na uwadze, należy zauważyć, że występują sytuacje, w odniesieniu do których pojawiają się podejrzenia co do umyślnego „wykorzystania” przepisów unijnych w celu obejścia obowiązku ubezpieczenia w Polsce oraz zgłoszenia do systemu ubezpieczeniowych w innym państwie członkowskim, który przewiduje opłacanie składek ubezpieczeniowych w niższej wysokości. Z tego rodzaju przypadkami mamy niewątpliwie do czynienia przy zawarciu przez osobę zainteresowaną, prowadzącą działalność na własny rachunek w Polsce, fikcyjnej umowy o pracę, zgodnie z którą praca najemna jest wykonywana na terytorium innego państwa członkowskiego, podczas gdy faktycznie osoba zainteresowana wykonuje jedynie pracę na własny rachunek w Polsce. W takich sytuacjach niezbędne jest nawiązanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych współpracy z zagranicznymi instytucjami ubezpieczeniowymi oraz podjęcie stosownych działań kontrolnych.

Odwołując się natomiast do kwestii podniesionych w oświadczeniu Pana Senatora, należy przede wszystkim wyraźnie podkreślić, iż spotkanie, o którym mowa w oświadczeniu, a które odbyło się w dniu 12 marca 2015 r. w Brukseli pomiędzy przedstawicielami Polski i Słowacji oraz w obecności przedstawiciela Komisji Europejskiej (zorganizowane na jego wniosek) było roboczym spotkaniem, które miało na celu omówienie zjawiska podejmowania przez osoby pracujące na własny rachunek w Polsce pracy najemnej na Słowacji, a tym samym realizacji dyspozycji normy kolizyjnej sformułowanej w art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, który w sytuacji zbiegu pracy najemnej z pracą na własny rachunek przewiduje prymat pracy najemnej, co w konsekwencji oznaczałoby podleganie przez te osoby słowackiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego.

Spotkanie, do którego odwołuje się Pan Senator, było zatem realizacją przepisów rozporządzeń o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w zakresie współpracy pomiędzy państwami członkowskimi, które zostały ujęte w art. 76 rozporządzenia podstawowego oraz art. 2 i art. 20 rozporządzenia wykonawczego.

Należy przy tym podkreślić, iż już pierwszym kwartale 2014 r. przedstawiciel KE zwracał uwagę polskim i słowackim członkom Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego na rosnące w skalę zjawisko tzw. „optymalizacji ZUS”, poprzez podejmowanie przez osoby pracujące na własny rachunek w Polsce pracy najemnej na Słowacji, Litwie czy też w Wielkiej Brytanii, podkreślając, iż są to działania noszące znamiona obchodzenia prawa i wykorzystywania przepisów

³ Dz. Urz. UE...

⁴ Dz. Urz. UE...

europejskich w celach niezgodnych z intencją ustawodawcy europejskiego, jak również wzywając instytucje państw członkowskich do podjęcia odpowiednich działań zmierzających do poprawy sytuacji. Ponadto należy podkreślić, iż podczas przedmiotowego spotkania nie zostało podpisane żadne porozumienie. Spotkanie to stanowiło wyłącznie przyczynek do dalszej współpracy pomiędzy instytucjami obydwu państw członkowskich w zakresie zwiększenia skuteczności egzekwowania prawa europejskiego w obszarze koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Nie stanowi ono zatem porozumienia, o którym mowa w art. 8 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, a który przewiduje możliwość zawierania przez państwa członkowskie porozumień dotyczących stosowania w oparciu o zasady sformułowane w rozporządzeniach konwencji o zabezpieczeniu społecznym (tj. odrębnych aktów prawa międzynarodowego).

Powołanie się na interpretację w kontekście realizacji przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. 2004 Nr 173, poz. 1807) oraz ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców wydaje się być tutaj bezprzedmiotowe. Podczas wspomnianego spotkania delegacje nie dokonywały bowiem żadnych interpretacji obowiązujących przepisów. Należy również podkreślić, iż procedura dialogu i concyliacji przewidziana w Decyzji A1 Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego z dnia 12 czerwca 2009 r. może być wykorzystywana, gdy istnieje wątpliwość co do ważności dokumentu lub prawidłowości dowodów potwierdzających stanowiących poświadczenie sytuacji osoby dla celów stosowania rozporządzenia podstawowego lub rozporządzenia wykonawczego w zakresie ustalenia ustawodawstwa właściwego lub gdy istnieje rozbieżność opinii między instytucjami państw członkowskich w zakresie ustalenia ustawodawstwa właściwego. Zgodnie z wiedzą Ministerstwa w przypadkach, w których występowała rozbieżność stanowisk instytucji właściwych co do mającego zastosowanie ustawodawstwa, instytucje te inicjowały przedmiotową procedurę. Jednocześnie należy zauważyć, iż do zadań organów władzy wykonawczej nie należy komentowanie orzeczeń zapadłych przed niezawisłymi sądami oraz pragmatyki stosowanej przez te sądy.

Ponadto należy przekazać, iż w zakresie wykładni przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo Przedsiębiorców właściwe jest Ministerstwo Przedsiębiorczości i Technologii. Z wyrazami szacunku

PODSEKRETARZ STANU
Marcin Zieleniecki

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Rafała Webera

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z problemem odmowy rejestracji pojazdu (motocykla elektrycznego) przez starostę powiatowego w Gliwicach zwracam się z prośbą o wskazanie sposobu rejestracji pojazdu badawczego celem przeprowadzenia jazd ulicznych po drogach publicznych. Pojazd elektryczny został skonstruowany i wykonany przez Instytut Badawczy Politechniki Śląskiej w ramach Międzywydziałowego Koła Naukowego. Podjęta przez starostę decyzja o odmowie rejestracji motocykla motywowana jest brakiem możliwości prawnej naniesienia numeru VIN na pojazd przez stację kontroli pojazdów. Możliwość rejestrowania takich pojazdów jako SAM i nanoszenia numeru VIN przez wyznaczoną stację kontroli pojazdów jest już według starosty nieaktualna. Pojazd spełnia wymogi umożliwiające jego rejestrację, poza nadaniem i naniesieniem na ramę pojazdu numeru VIN, do którego nanoszenia Politechnika Śląska oraz podległe jej jednostki badawcze nie mają uprawnień. Pojazd był już prezentowany publicznie i uczestniczył w wielu próbach terenowych na zamkniętych torach i niepublicznych drogach.

Z wyrazami szacunku

Grzegorz Peczkis

Odpowiedź

Warszawa, 3 października 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Peczkisa na 84. posiedzeniu Senatu RP w dniu 31 sierpnia 2019 r., informuję, że zgodnie z art. 66 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1990 z późn. zm.), dalej: „ustawy”, pojazd uczestniczący w ruchu powinien posiadać nadane przez producenta cechy identyfikacyjne – numer VIN albo numer nadwozia, podwozia lub ramy.

Wyjaśniam, że możliwość nadawania pojazdom marki „SAM” cech identyfikacyjnych przez stacje kontroli pojazdów i ich rejestracji w dalszym ciągu jest przewidziana przepisami wynikającymi z ustawy. Przepis art. 66a ust. 2 pkt 1 ww. ustawy upoważnia starostę właściwego w sprawach rejestracji do wydania decyzji o nadaniu cech identyfikacyjnych w przypadku pojazdu zbudowanego przy wykorzystaniu nadwozia, podwozia lub ramy konstrukcji własnej, którego markę określa się jako „SAM”. Numer nadwozia, podwozia lub ramy umieszcza na nadwoziu, podwoziu lub ramie oraz tabliczce znamionowej zastępczej stacja kontroli pojazdów wskazana w decyzji właściwego w sprawach rejestracji pojazdu starosty, stosownie do art. 83a ust. 7 ww. ustawy oraz §3 ust. 1 rozporządzenia z dnia 21 października 2011 r. w sprawie szczegółowego sposobu oraz trybu nadawania i umieszczania w pojazdach cech identyfikacyjnych (Dz. U. poz. 1401). Należy jednak uwzględnić, że w przypadku zgłoszenia do pierwszej rejestracji pojazdu, którego markę określa się jako „SAM”, właściciel pojazdu zobowiązany jest dołączyć do wniosku o rejestrację dokumenty odpowiednio

wymagane przepisami ustawy – Prawo o ruchu drogowym, a jednym z nich jest dopuszczenie jednostkowe pojazdu, o którym mowa w art. 70zo ust. 1 ustawy.

Jednocześnie informuję, że wykonywanie czynności z zakresu rejestracji pojazdów jest zadaniem własnym starosty, który jako organ rejestrujący wykonuje je w oparciu o obowiązujące przepisy prawa, wydając decyzje administracyjne. Starosta jest również uprawniony do dokonania wykładni prawa w danej indywidualnej sprawie jako organ stosujący prawo i dokonujący rozstrzygnięcia sprawy w prowadzonym postępowaniu administracyjnym. Natomiast właściciel pojazdu w trakcie postępowania administracyjnego prowadzonego przed organem administracji samorządowej może występować ze środkami odwoławczymi do właściwego miejscowo Samorządowego Kolegium Odwoławczego.

Rafał Weber

Sekretarz Stanu
z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry,
do ministra spraw wewnętrznych i administracji Mariusza Kamińskiego
oraz do ministra finansów

Szanowni Panowie Ministrowie!

Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r., zwracam się z prośbą o przedstawienie informacji oraz podjęcie działań w przedstawiionej poniżej sprawie.

Jednym z aktualnych problemów zagrażających wpływowi podatkowemu do budżetu państwa jest występowanie przestępczego procederu związanego z unikaniem zapłaty należnego podatku. W wyniku takich działań do budżetu państwa polskiego nie zostaje odprowadzony należny podatek związany z dokonaniem czynności prawnej, w konsekwencji powoduje to, że uszczuplone zostają należności Skarbu Państwa. Niejednokrotnie takie działania związane są z próbą omijania konieczności uzyskania od organów czy urzędów państwowych niezbędnych zezwoleń lub zgód na prowadzenie danego rodzaju działalności.

W związku z powyższym z dużym zaniepokojeniem obserwuję zbiórki prowadzone przez pana T.S. na wyprodukowanie filmów o przypadkach pedofilii wśród duchownych, jak również doniesienia medialne w tej kwestii. Obecnie prowadzona zbiórka jest już trzecią tego typu formą uzyskania wsparcia finansowego przez pana S. na wyprodukowanie filmów. Z przeprowadzonej analizy wynika, że zbiórki prowadzone są głównie za pośrednictwem serwisu (...). Jednakże z wypowiedzi pana S., jak również z mediów, można uzyskać informację, że zbiórka prowadzona jest również za pośrednictwem innych źródeł, m.in. poprzez spółkę (...) sp. z o.o. należącą do panów T. i M.S. (...). Zbiórki są ogłaszane publicznie (w szczególności w internecie), prowadzone są w różnych miejscach, spotykają się z dużym zainteresowaniem, a organizator uzyskuje ogromne środki od wplacających i wspierających osób. Zachodzi więc uzasadnione pytanie, czy organizator zbiórek dopełnił wszelkich formalności dotyczących ich organizacji i czy są one prawidłowo rozliczane.

Wskazuję, że analiza prowadzonych zbiórek może wskazywać na szereg wątpliwości co do ich organizacji czy należytego rozliczania. Z informacji medialnych wynika, że prowadzone zbiórki zostały określone przez ich organizatorów mianem zjawiska crowdfundingu. Mianem „crowdfunding” potocznie określa się tzw. finansowanie społecznościowe, które jest formą finansowania różnego rodzaju projektów przez społeczność, która jest lub zostanie wokół tych projektów zorganizowana. Przedsięwzięcie jest w takim przypadku finansowane poprzez dużą liczbę wpłat dokonywanych przez osoby zainteresowane projektem. Jednakże instytucja crowdfundingu nie jest obecnie znana polskiemu systemowi prawa i nie jest w nim uregulowana. Oznacza to, że do działań tego typu należy stosować ogólne, powszechnie obowiązujące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przepisy prawa. Można więc odnieść wrażenie, że uznanie zbiórki za rzekome i nieuregulowane w polskim prawie działanie crowdfundingowe jest celowym zabiegiem mającym na celu odwrócenie uwagi od faktu, że pozyskane w ten sposób wsparcie nie jest niczym innym niż powszechną zbiórką. W wyniku takich czynności może dojść do nieuprawnionego ominięcia obowiązujących przepisów o zbiórkach publicznych, gdyż podmiot inicjujący takie działania mające na celu pozyskanie wsparcia finansowego nie występuje o uzyskanie niezbędnych pozwoleń czy zgłoszeń na organizację zbiórki, jak również nie jest zobowiązany do wykonania obowiązków sprawozdawczych związanych z rozliczeniem zbiórki, do czego byłby zobowiązany, organizując prawidłową zbiórkę publiczną. W związku z szerokim kanałem źródeł zbiórki – tj. serwis (...), wpłaty na rzecz spółki (...) sp. z o.o. czy też może ewentualne inne źródła finansowania czy wsparcia – powstaje pytanie, czy w omawianym przypadku nie zachodziła konieczność zgłoszenia faktu zorganizowania ziórek do MSWiA, aby uzyskać niezbędną zgodę na ich przeprowadzenie.

Ponadto w związku z tym, że prowadzona zbiórka określana jest pojęciem crowdfundingu, a jak zostało wskazane powyżej, jest to instytucja nieuregulowana w polskim prawie, pojawia się również szereg wątpliwości co do prawidłowego rozliczania otrzymanych środków od osób wpłacających i zapłaty należnego podatku. Z analizy Regulaminu dotyczącego zbiorok udostępnionego na stronie serwisu (...) wynika, że zbiórka kierowana jest do niemal nieograniczonego kręgu osób. Wpłacającymi mogą być zarówno osoby pełnoletnie, jak i niepełnoletnie (po uzyskaniu zgody). Mogą to być również osoby prawne, jak i fizyczne, posiadające siedzibę czy też odpowiednio miejsce zamieszkania w Polsce, jak i za granicą. Zachodzi więc wątpliwość, jakim tytułem pan S. otrzymuje przekazane środki i czy prawidłowo rozlicza się z ich otrzymania. Z postanowień wspomnianego powyżej Regulaminu wynika, że wsparcie za pośrednictwem serwisu P. udzielane jest dwojako – wsparcia udziela się: jako Mecenas (wsparcie przyjmuje postać darowizny) oraz jako Patron (wsparcie stałe, cykliczne, związane z otrzymaniem przez użytkownika świadczeń). Pojawia się więc uzasadnione pytanie, czy wobec tak szerokiego kręgu osób wpłacających oraz kilku podmiotów po stronie odbiorców środków [m.in. pan S., (...) sp. z o.o.] otrzymane darowizny zostały prawidłowo rozliczone i czy został odprowadzony należny podatek. Można również odnieść wrażenie, że wsparcie w zamian za otrzymanie wskazanych przez pana S. świadczeń może być próbą uniknięcia prawidłowego zakwalifikowania i rozliczenia czynności czy też zapłaty podatku od darowizn, gdyż korzyści z oferowanych przez pana S. świadczeń (np. dyplom, plakat z autografem) są nieadekwatne do dokonanych wpłat.

Nie wiadomo również, w jakiej roli przy zbiorokach występuje pan S. oraz w jaki sposób rozlicza pozyskane środki i odprowadza należne podatki – czy działa w swoim imieniu jako osoba fizyczna, czy może w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, czy też jako spółka (...) sp. z o.o. Zgodnie z zapisami Regulaminu serwisu (...) część środków powinna być rozliczana jako darowizny, jednakże zaświadczeń pana S. wynika, że część wpłat kwalifikowana jest jako należne mu wynagrodzenie: „Do tej pory cała kwota wsparcia Patronów była wykorzystana na cele produkcyjne. Część przeznaczona na nasze wynagrodzenia pobierana będzie dopiero od momentu startu nowej zbiórki, czyli 18.07.2019. Dlatego postanowiliśmy zwrócić się do grona aktualnych Patronów z pytaniem i prośbą, czy część z zbieranych środków możemy przeznaczyć na pokrycie naszych prywatnych, domowych budżetów. W specjalnych ankietach na zamkniętych grupach dla Patronów i w dedykowanym poście na (...) zdecydowana większość Patronów optowała za możliwością przekazania – mówiąc wprost – na nasze życie 21% miesięcznej sumy wsparcia” (źródło: [...]). W mojej ocenie z powyższych oświadczeń pana S. wynika, że nastąpiła zmiana przeznaczenia tych środków, w związku z tym część należności nie powinna być rozliczona jako darowizny na cele związane z produkcją filmu, tylko jako wynagrodzenie za wykonanie pewnych usług, z czym wiąże się konieczność wystawienia faktur, lub powinna być rozliczona jako darowizny na cele czysto prywatne. Powyższa kwestia wymaga weryfikacji i sprawdzenia poprawności dokonanych działań.

Zwracam ponadto uwagę na fakt, że część zbiorok może być zorganizowana w taki sposób, że wpłacający mogą nie wiedzieć, na który z filmów przeznaczane są przekazywane środki i jak zostaną rozliczone, gdyż zgodnie ze wskazywanym na profilu pana S. na portalu Facebook tytułem przelewu do wpłat wpłacane na konto spółki (...) sp. z o.o. środki są „darowiznami na film dokumentalny” (...). Nie jest jednak jednoznacznie określone, którego filmu dotyczy wpłata i do kiedy zbiórka jest prowadzona.

Wszystkie opisane powyżej działania budzą uzasadnione wątpliwości, czy – wobec tak licznego kręgu osób wpłacających oraz szeregu podmiotów po stronie odbiorców środków – prowadzone zbiórki zostały prawidłowo rozliczone i czy w związku z tym odprowadzone zostały właściwe podatki. Kwestia ta, w związku z ogromnymi kwotami uzyskiwanymi z prowadzonych zbiorok (wstępny budżet obecnie produkowanego filmu pan S. szacuje na ok. 1 mln zł), ma istotne znaczenie dla ochrony interesów państwa polskiego w związku z prowadzoną przez rząd polityką uszczelniania wpły-

wów podatkowych i walki z nieprawidłowościami w zapłacie podatków.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy prowadzone, wyżej wymienione zbiórki zostały zgłoszone do odpowiednich organów lub urzędów państwowych lub uzyskały niezbędne zgody na ich przeprowadzenie i nie naruszają obowiązujących przepisów prawa?

2. Jakie działania nadzorcze Ministerstwo Finansów oraz MSWiA przeprowadziły w związku z prowadzeniem wyżej wymienionych zbiórek?

3. Czy zostały przeprowadzone przez odpowiednie urzędy lub organy działania kontrolujące prawidłowość prowadzonych zbiórek i sposób ich rozliczenia, w szczególności w kwestiach podatkowych?

Z poważaniem
Czesław Ryszka

Stanowisko
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, 6 września 2019 r.

Pan
Tomasz Szafrąński
Dyrektor Biura Prezydialnego
Prokuratura Krajowa

Szanowny Panie Dyrektorze!

W załączeniu przekazuję według właściwości pismo Wicemarszałek Senatu RP, Pani Marii Koc, z dnia 2 września 2019 r., nr BPS/043-84-240S-MS/19, przesyłające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Czesława Ryszkę podczas 84. posiedzenia Senatu RP w dniu 31 sierpnia 2019 r.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na kwestie poruszone w powyższym oświadczeniu będące we właściwości Prokuratury Krajowej, Marszałkowi Senatu RP w terminie do dnia 7 października 2019 r. oraz skierowanie kopii odpowiedzi do Departamentu Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Marek Łukaszewicz
Dyrektor Biura Ministra

Odpowiedź

Warszawa, 31 października 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pismo z dnia 2 września 2019 r. (sygn. BPS/043-84-2405/19), przekazujące tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Czesława Ryszkę podczas 84. posiedzenia Senatu RP w dniu 31 sierpnia 2019 r., w sprawie zbiórek na filmy braci S., uprzejmie przedstawiam, co następuje. Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 14 marca 2014 r. o zasadach prowadzenia zbiórek publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 756) zbiórką publiczną jest zbieranie ofiar w gotówce lub w naturze w miejscu publicznym na określony, zgodny z prawem cel pozostający w sferze zadań publicznych, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2019 r. poz. 688 z późn. zm.) oraz na cele religijne. Miejsca publiczne to miejsca ogólnodostępne, a w szczególności ulice, place, parki i cmentarze.

Zbiórka publiczna może zostać przeprowadzona po jej zgłoszeniu przez organizatora i zamieszczeniu informacji o zgłoszeniu przez ministra właściwego do spraw administracji publicznej na ogólnopolskim elektronicznym portalu zbiórek publicznych.

Obowiązek zgłoszenia zbiórki publicznej, w rozumieniu przepisów ustawy o zasadach prowadzenia zbiórek publicznych nie obejmuje *crowdfundingu* – akcji pozyskiwania funduszy z wykorzystaniem internetu, w tym specjalnych platform finansowania społecznościowego oraz wpłat na rachunek bankowy. Działania te nie spełniają ustawowej definicji zbiórki publicznej, tym samym nie podlegają obowiązkowi zgłoszenia ministrowi właściwemu do spraw administracji publicznej, obowiązkowi rejestracji ani zasadom rozliczenia na portalu zbiórek publicznych (www.zbiorki.gov.pl).

Weryfikacja sprawy w zakresie kompetencji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji związanych z obsługą spraw zbiórek publicznych wskazuje, iż Panowie T. i M.S. oraz Kombinat Medialny Sp. z o.o., tj. osoby i podmioty wymienione w oświadczeniu Pana Senatora, nie dokonywały zgłoszeń i nie mają zarejestrowanej zbiórki publicznej na ogólnopolskim portalu zbiórek publicznych. Brak również podstaw do stwierdzenia, aby opisane działania miały związek z prowadzeniem zbiórki publicznej w rozumieniu ww. przepisów.

Należy podkreślić, że założeniem obowiązujących przepisów prawa odnoszących się do zbiórek publicznych, tym samym celem portalu www.zbiorki.gov.pl, jest udostępnienie wszystkim zainteresowanym informacji w przedmiotowym zakresie i ułatwienie dokonania subiektywnej oceny realizowanych akcji charytatywnych. Minister kierujący działem administracji publicznej nie rozstrzyga w indywidualnych sprawach zbiórek publicznych, jak również nie sprawuje nadzoru nad organizatorami takich inicjatyw.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Paweł Szefernaker
Sekretarz Stanu

Odpowiedź

Warszawa, 19 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Pana Czesława Ryszkę podczas 84. posiedzenia Senatu RP w dniu 31 sierpnia 2019 r. w części dotyczącej opodatkowania zbiorów publicznych organizowanych przez Pana T.S. oraz w zakresie działań kontrolnych w zakresie prawidłowości prowadzonych zbiorów i sposobu ich rozliczania uprzejmie wyjaśniam.

Informacje dotyczące rozliczeń indywidualnych podatników oraz informacje dotyczące ewentualnych działań kontrolnych prowadzonych wobec ww. podmiotów objęte są tajemnicą skarbową. W związku z tym informacje te mogą być udostępniane tylko i wyłącznie podmiotom uprawnionym, enumeratywnie wskazanym w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r., poz. 900, z późn. zm.). Jednakże ani ustawa – Ordynacja podatkowa, ani ustawa z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2018 r. poz. 1799) nie przyznają uprawnień w tym zakresie posłom i senatorom. W związku z powyższym nie jest możliwe udzielenie szczegółowych informacji znajdujących się w posiadaniu Krajowej Administracji Skarbowej, a dotyczących konkretnych, indywidualnych podmiotów, gdyż stanowiłoby to naruszenie przepisów o ochronie informacji stanowiących tajemnicę skarbową.

Biorąc jednak pod uwagę, że pytania zawarte w oświadczeniu Pana Senatora nawiązują m.in. do kwestii ogólnych zasad opodatkowania środków uzyskanych w drodze zbiorów publicznych, przedkładam Panu Marszałkowi i Panu Senatorowi wyjaśnienia odnoszące się do tej kwestii.

Stosownie do przepisów ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 865 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o CIT”, przychodami są w szczególności otrzymane pieniądze, wartości pieniężne, w tym również różnice kursowe (art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy o CIT), jak również wartość otrzymanych rzeczy lub praw, a także wartość innych świadczeń w naturze, w tym wartość rzeczy i praw otrzymanych nieodpłatnie lub częściowo odpłatnie, a także wartość innych nieodpłatnych lub częściowo odpłatnych świadczeń, z wyjątkiem świadczeń związanych z używaniem środków trwałych otrzymanych przez samorządowe zakłady budżetowe w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz spółki użyteczności publicznej z wyłącznym udziałem jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków od Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków w nieodpłatny zarząd lub używanie (art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy o CIT). Kwalifikacja dokonywanych przez zainteresowane osoby wpłat zależy od konkretnych okoliczności, które przesądzają o charakterze wpłat, np. mogą być one uznane za darowiznę. Zgodnie natomiast z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (Dz. U. z 2018 r. poz. 644 z późn. zm.) podatkowi temu podlega nabycie własności rzeczy znajdujących się na terytorium RP lub praw majątkowych wykonywanych na terytorium RP, m.in. tytułem darowizny (w rozumieniu przepisów art. 888 Kodeksu cywilnego) oraz innym nieodpłatnym tytułem wymienionym w tej ustawie, jeżeli nabycie to następuje wyłącznie przez osoby fizyczne. Przepisy tej ustawy nie obejmują swym zakresem nabycia majątku przez inne podmioty niebędące osobami fizycznymi. Zatem jeżeli podmiot organizujący zbiorę służącą finansowaniu danego projektu (projektodawca) jest podatnikiem podatku dochodowego od osób prawnych, środki pieniężne otrzymane w ramach takiej zbiórki stanowią, zgodnie z art. 12 ustawy o CIT, przychód podlegający opodatkowaniu, który powinien być rozliczony przez ten podmiot.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że zostaną one uznane przez Pana Marszałka i Pana Senatora za wyczerpujące.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Zastępca Szefa Krajowej
Administracji Skarbowej
Piotr Dziędzic

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry oraz do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra kultury i dziedzictwa narodowego, przewodniczącego Komitetu Społecznego Rady Ministrów Piotra Glińskiego

Szanowni Panowie Ministrowie!

Zwrócił się do mnie R.K., zam. (...), abym interweniował w sprawie jego własnej i jego matki K.K. przebywającej w DPS, ubezwłasnowolnionej. W ich sprawach toczą się postępowania, m.in.: XIII Ns 181/18 w Sądzie Okręgowym we Wrocławiu o zniesienie ubezwłasnowolnienia; III RNs 826/17 SR Wrocław-Śródmieście o zgodę dla opiekuna prawnego na sprzedaż mieszkania; III RNs 740/18 SR Wrocław-Śródmieście o zgodę dla opiekuna prawnego pani K. z jego wniosku o eksmisję R.K. z mieszkania matki; III Co 2794/17 w SR Wrocław-Śródmieście w zakresie nadzoru sądowego nad egzekucją komorniczą z wniosku opiekuna prawnego. Trzy ostatnie sprawy toczą się bez prawa uczestnictwa K. Generalnie opiekun prawny samodzielnie i wbrew interesowi pani K.K. podejmuje działania zmierzające do sprzedaży mieszkania, którego wartość wielokrotnie przekracza zadłużenie (zadłużenie to ok. 60 tysięcy, a wartość mieszkania to ok. 1 miliona zł). Należy dodać, że opiekun prawny jest wynagradzany z majątku pani K., ma więc własny interes w zbyciu tego mieszkania.

Panowie Ministrowie! Kodeks rodzinny i opiekuńczy wyraźnie stwierdza, że w przypadku stanowienia przez ustawodawcę opiekuna prawnego w pierwszej kolejności wybiera się ich spośród najbliższych krewnych. W tym przypadku powinien to być syn, R.K. Uważam, że w omawianej sprawie jest pilna potrzeba międzyresortowej interwencji tak ministra sprawiedliwości (Funduszu Sprawiedliwości), jak i Komitetu Społecznego Rady Ministrów, którym kieruje wicepremier Piotr Gliński, aby wyjaśnić sprawę sprzedaży mieszkania, a także znieść ubezwłasnowolnienie pani K.K., która jest osobą sprawną umysłowo i fizycznie.

Z poważaniem
Czesław Ryszka

**Stanowisko
WICEPREZESA RADY MINISTRÓW
PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU
SPOŁECZNEGO RADY MINISTRÓW**

Warszawa, 24 września 2019 r.

Szanowna Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu

Szanowna Pani Marszałek!

W odpowiedzi na pismo z dnia 9 września 2019 r., dot. oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Czesława Ryszkę, uprzejmie informuję, że sprawa została przekazana zgodnie z właściwością do Ministerstwa Sprawiedliwości.

Z wyrazami szacunku

Piotr Gliński

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 2019 r.

Pan
Tomasz Grodzki
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Czesława Ryszkę podczas 84. posiedzenia Senatu RP w dniu 31 sierpnia 2019 r., dotyczące sytuacji Pana R.K. i Pani K.K. w kontekście prowadzonych postępowań sądowych, uprzejmie informuję.

Z poczynionych przez Ministerstwo Sprawiedliwości ustaleń wynika, że postępowanie o uchylenie ubezwłasnowolnienia Pani K.K. toczyło się przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt XIII Ns 181/18 jako sądem I instancji.

Z uwagi na kwestie podniesione w oświadczeniu zwrócono się do Prezesa Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, na podstawie art. 37f i art. 37g §1 pkt 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 52 ze zm.), dalej „usp”, oraz §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów powszechnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 69 ze zm.), o zbadanie toku wskazanego postępowania i nadesłanie informacji, czy zostały stwierdzone uchybienia w zakresie jego sprawności, a jeżeli tak, to jakie czynności nadzorcze zostały podjęte bądź są planowane w ramach sprawowanego wewnętrznego nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów.

Z informacji otrzymanych od Prezesa Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w piśmie z dnia 16 września 2019 r. (nr IV W-050-140/19) wynika, że sprawa o sygn. akt XIII Ns 181/18 prowadzona przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu została zakończona nieprawomocnym postanowieniem z dnia 9 września 2019 r., oddalającym wniosek Pani K.K. o uchylenie ubezwłasnowolnienia. W dniu 12 listopada 2019 r. od zapadłego orzeczenia wpłynęła apelacja, a akta zostały przekazane do Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu celem rozpoznania środka odwoławczego.

Wymaga podkreślenia, że na wydane w sprawie o sygn. akt XIII Ns 181/18 postanowienie kończące postępowanie w sprawie przysługuje stronom apelacja, uprawnienie to przysługuje także osobie ubezwłasnowolnionej. Na skutek wniesienia apelacji Sąd Apelacyjny we Wrocławiu będzie uprawniony, w granicach zaskarżenia, do zbadania zasadności i legalności orzeczenia wydanego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu.

Jednocześnie informuję, że na mocy zarządzenia Prezesa Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 12 grudnia 2017 r. w sprawach z kategorii „Ns”, w których postępowanie toczy się ponad 12 miesięcy, przewodniczący wydziału co dwa miesiące składa sprawozdania z aktualnego stanu sprawy wraz ze szczegółowym opisem podjętych czynności. Sprawozdanie ze stanu przedmiotowej sprawy zostało złożone w dniach 31 maja, 26 czerwca i 5 sierpnia 2019 r.

W związku ze skargą uczestnika postępowania Pana R.K. z dnia 7 czerwca 2019 r. skierowaną do Ministra Sprawiedliwości sędzia referent na zarządzenie Prezesa Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 5 sierpnia 2019 r. złożył wyjaśnienia co do stanu sprawy. Z uwagi na stwierdzone uchybienia w zakresie sprawności postępowania polegające na kilkumiesięcznej zwłoce w doręczeniu uczestnikom postępowania opinii biegłych oraz w wyznaczeniu terminu rozprawy prezes sądu okręgowego w dniu 8 sierpnia 2019 r. objął powyższą sprawę osobistym nadzorem i zarządził składanie co dwa miesiące, poczynając od dnia 10 września 2019 r., sprawozdań o jej stanie i podjętych czynnościach.

Reasumując, powyższe wskazuje, że z uwagi na fakt, iż w dniu 9 września 2019 r. zostało wydane postanowienie kończące postępowanie w sprawie w I instancji Prezes Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu nie wydawał innych zarządzeń nadzorczych, a do tychczas podjęte działania okazały się wystarczające. Tym samym na obecnym etapie sprawy brak podstaw do objęcia jej zewnętrznym nadzorem administracyjnym przez Ministra Sprawiedliwości.

Ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych określa jednoznacznie zakres tego nadzoru, wskazując, że obejmuje on analizę i ocenę prawidłowości oraz skuteczności wykonywania przez prezesów sądów wewnętrznego nadzoru administracyjnego, wykonywanie czynności niezbędnych ze względu na wystąpienie uchybień w działalności administracyjnej sądów, a także czynności koniecznych do wykonywania zadań związanych z reprezentowaniem Rzeczypospolitej Polskiej przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka w zakresie spraw dotyczących działalności sądów (art. 37f §1 i 2 usp).

Zgodnie z przepisem art. 9b usp czynności te nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli. Osoby sprawujące nadzór administracyjny, w tym Minister Sprawiedliwości, nie mają zatem uprawnień do zmiany i uchylania zarządzeń bądź orzeczeń wydanych przez sąd albo nakazania podjęcia tych czynności przez sędziego. Ta dziedzina jest wyłącznie pozostawiona kontroli instancyjnej.

Działając w ramach zewnętrznego nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów powszechnych, Minister Sprawiedliwości może badać sprawność postępowań, lecz nie ma uprawnień do objęcia nadzorem indywidualnych spraw toczących się przed sądem i sprawowania bieżącej ani okresowej kontroli toku ich postępowania.

Minister Sprawiedliwości sprawuje jedynie zewnętrzny nadzór nad działalnością administracyjną sądów powszechnych, który obejmuje analizę i ocenę prawidłowości oraz skuteczności wykonywania przez prezesów sądów wewnętrznego nadzoru administracyjnego. Nadzór ten jest przede wszystkim ukierunkowany na sposób organizowania pracy sędziom przez prezesów sądów, kontrolę nad ich prawidłowym obciążeniem oraz podejmowaniem przez sędziów czynności we właściwych terminach. Minister Sprawiedliwości nie może natomiast ingerować w treść orzeczeń sądów, a jedyną drogą ich weryfikacji pozostaje skorzystanie przez strony postępowania ze środków zaskarżenia przewidzianych w procedurach sądowych.

Pragnę jednocześnie podkreślić, że uchylenie lub zmiana rodzaju ubezwłasnowolnienia możliwe są tylko w sytuacji, gdy ustaną przyczyny, dla których je orzeczono. Przepis art. 559 §1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz. U. z 2019 r. poz. 1460 ze zm.), dalej „k.p.c.”, nie zezwala opierać wniosków o uchylenie ubezwłasnowolnienia na tej podstawie, że zdaniem wnioskodawcy poprzednie postanowienie było nietrafne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 1972 r., II CR 206/72, LEX nr 7100). Postępowanie o uchylenie lub zmianę ubezwłasnowolnienia nie jest zatem kontynuacją toczącego się poprzednio postępowania o ubezwłasnowolnienie, choć stosuje się do niego przepisy normujące to postępowanie. Rozpoznanie sprawy należy do kompetencji sądu okręgowego, który orzeka w składzie trzech sędziów zawodowych, a orzeczenie zapada po przeprowadzeniu rozprawy i uprzednim zbadaniu osoby ubezwłasnowolnionej przez dwóch biegłych, psychiatrę lub neurologa oraz psychologa. Nie bez znaczenia pozostaje też fakt, iż w tego rodzaju sprawach nadrzędnym jest interes osoby ubezwłasnowolnionej, a nie interes osób trzecich.

W odniesieniu do postępowania egzekucyjnego z nieruchomości prowadzonego przeciwko Pani K.K. (dłużniczka) oraz nadzoru sądowego nad egzekucją z nieruchomości prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt III Co 2794/17 informuję, że w Ministerstwie Sprawiedliwości w 2019 r. zarejestrowano trzy sprawy ze skarg Pana R.K., z czego dwie z nich dotyczyły postępowania egzekucyjnego.

W sprawie nr DWOiP-V.0511.884.2019 wobec nieuzupełnienia braków skargi została ona pozostawiona bez rozpoznania w zakresie dotyczącym działalności komornika sądowego. Jednocześnie kopia skargi w zakresie, w jakim dotyczyła wniosku o wstąpienie prokuratora do postępowania egzekucyjnego została przekazana, zgodnie z właściwością, do Prokuratury Krajowej.

W sprawie nr DWOiP-V.0511.1739.2019 Pan R.K. złożył skargę na działalność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym we Wrocławiu oraz na działalność Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt VII Co 2974/17. W wyniku przekazania skargi, zgodnie z właściwością, do załatwienia Prezesowi Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu. Wiceprezes tegoż sądu udzielił skarżącemu odpowiedzi na skargę pismem z dnia 23 lipca 2019 r. (nr A-415-159/19). W wyniku dalszych czynności nadzorczych podjętych przez Ministerstwo Sprawiedliwości uzyskano informację od Wiceprezesa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu pismem z dnia 12 września 2019 r., z której wynika, że analiza akt egzekucyjnych oraz akt postępowania o nadzór nad egzekucją z nieruchomości o sygn. VII Co 2974/17 nie prowadzi do stwierdzenia uchybień w działalności wymienionego komornika sądowego, jak również w działalności sądu nadzorującego egzekucję z nieruchomości w sprawie o sygn. VII Co 2974/17.

Zawiadomienie skarżącego o sposobie załatwienia skargi z dnia 23 lipca 2019 r. oraz pismo Wiceprezesa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 12 września 2019 r. były przedmiotem analizy Ministerstwa Sprawiedliwości, w wyniku której nie stwierdzono potrzeby podejmowania dalszych czynności nadzorczych nad działalnością komornika sądowego.

Odnosząc się z kolei do pytań dotyczących wymienionych w przedmiotowym oświadczeniu spraw o sygn. akt III RNs 826/17 i III RNs 740/18, informuję, że nie toczyły się one w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, a w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu.

Ministerstwo Sprawiedliwości zwróciło się do Prezesa Sądu Okręgowego we Wrocławiu z prośbą o nadesłanie informacji istotnych w kontekście podniesionych w oświadczeniu okoliczności, w szczególności co do przedmiotu i biegu tych postępowań. Jednocześnie zwrócono się o wskazanie, czy w przedmiotowych postępowaniach podejmowane były czynności nadzorcze w ramach wewnętrznego nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów, ewentualnie – jakiego rodzaju.

Prezes Sądu Okręgowego we Wrocławiu w piśmie z dnia 26 września 2019 r. (nr VI W 050-24/19) nadesłał obszernie informacje o dotychczasowym przebiegu wskazanych wyżej postępowań.

Pani K.K. została ubezwłasnowolniona całkowicie postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28 października 2005 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 123/05. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 28 grudnia 2005 r. w sprawie o sygn. akt R III Ns 606/05 ustanowiono opiekę prawną dla całkowicie ubezwłasnowolnionej, a obowiązki opiekuna powierzono jej synowi.

Następnie postanowieniem z dnia 19 lipca 2006 r. w sprawie o sygn. akt R II Ns 72/06 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu zezwolił na umieszczenie całkowicie ubezwłasnowolnionej w domu pomocy społecznej, a postanowieniem z dnia 7 lutego 2011 r. w sprawie o sygn. akt III R Ns 385/10 zwolnił jej syna z funkcji opiekuna prawnego i powierzył tę funkcję kolejno – Pani L.K., a następnie po jej zwolnieniu – Pani B.P.

Postanowieniem z dnia 1 października 2012 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt III RNs 351/12 zmienił postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu w ten sposób, że zwolnił Panią B.P. z funkcji opiekuna prawnego całkowicie ubezwłasnowolnionej i obowiązki opiekuna prawnego powierzył ponownie Panu R.K., który jednak nie wywiązywał się prawidłowo z tej funkcji. Nie utrzymywał bowiem regularnego kontaktu z domem pomocy społecznej, w którym przebywała jego matka, a w 2015 r. nie było z nim kontaktu przez trzy miesiące, nie podał nawet numeru swojego telefonu. Zabierał matkę z domu pomocy społecznej bez uzgodnienia z personelem tego faktu oraz bez względu na życie przez nią leków.

W związku z jego działaniami i zaniechaniami zostało wszczęte z urzędu postępowanie o zmianę opiekuna prawnego dla całkowicie ubezwłasnowolnionej. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu postanowieniem z dnia 15 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt

III RNs 200/15 zwolnił Pana R.K. z funkcji opiekuna prawnego, zaś jej pełnienie powierzył Pani A.Ś. Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 15 kwietnia 2016 r.

Pani K.K. na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 513/03 w sprawie o dział spadku nabyła własność mieszkania o wartości wynoszącej wówczas 120 000 zł. Pani A.Ś. po objęciu opieki prawnej nad podopieczną ustaliła, że mieszkanie jest w bardzo złym stanie technicznym, nadto w wysokim stopniu zagrazone przez Pana R.K. i jego matkę, którzy od lat zajmowali się zbieractwem. W mieszkaniu przebywał Pan R.K., który nie regulował należnych wspólnocie mieszkaniowej opłat, powodując ciągły wzrost zadłużenia matki.

Ówczesny opiekun prawny wniosł w dniu 16 maja 2017 r. o udzielenie zezwolenia na sprzedaż mieszkania należącego do ubezwłasnowolnionej. Postępowanie to zostało zawieszono na jej wniosek po tym, jak opiekun prawny uzgodnił z Panem R.K., że oczyści on mieszkanie i umożliwi jego obejrzenie. Pan R.K. podjął pewne działania, aby uprzątnąć mieszkanie, jednak ich niewielki zakres oraz brak współpracy spowodowały, że opiekun prawny wniosł o podjęcie zawieszono postępowania.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt III RNs 106/17 oddalił wniosek Pana R.K. o zmianę opiekuna dla całkowicie ubezwłasnowolnionej matki, a Sąd Okręgowy we Wrocławiu – wniesioną przez niego apelację od tego orzeczenia postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2018 r. w sprawie o sygn. akt XIII Ca 496/17.

Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2018 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, w sprawie o sygn. akt III RNs 740/18, zezwolił opiekunowi prawnemu na dokonanie czynności prawnej w imieniu całkowicie ubezwłasnowolnionej, polegającej na wniesieniu pozwu o eksmisję przeciwko Panu R.K. z lokalu oraz na wypowiedzenie umowy użyczenia przedmiotowego lokalu. W tej sprawie Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z 30 kwietnia 2019 r. oddalił zażalenie Pana R.K. na postanowienie odrzucające jego apelację, uznając, że nie jest on uczestnikiem postępowania w rozumieniu art. 510 §1 k.p.c, a nadto wskazał, że wydane postanowienie tylko zezwala na wytoczenie powództwa o eksmisję i nie zamyka drogi Panu R.K. do podjęcia obrony jego praw w postępowaniu o eksmisję.

Postanowieniem z dnia 3 października 2018 r. w sprawie o sygn. akt Km 1931/10 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, działając w postępowaniu egzekucyjnym na wniosek wierzyciela skierowany przeciwko Pani K.K. o egzekucję z nieruchomości, wyznaczył pierwszy termin licytacji mieszkania z uwagi na zadłużenie.

Postanowieniem z dnia 19 października 2018 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt III RNs 826/17 zezwolił opiekunowi prawnemu na dokonanie czynności prawnej w imieniu całkowicie ubezwłasnowolnionej, polegającej na sprzedaży należącej do niej nieruchomości – lokalu mieszkalnego oraz zobowiązał opiekuna prawnego do przedłożenia odpisu umowy dotyczącej tej czynności w terminie jednego miesiąca od jej dokonania, a także do zdeponowania sumy uzyskanej ze sprzedaży na koncie bankowym całkowicie ubezwłasnowolnionej.

Powyższe postanowienie nie zostało zrealizowane, albowiem w dniu 9 listopada 2018 r. odbyła się pierwsza licytacja lokalu, prowadzona przez komornika sądowego. Lokal został uznany za pozostający w stanie bardzo znacznego ponadnormatywnego zużycia technicznego i funkcjonalnego, a wszystkie jego elementy składowe wymagały wymiany lub remontu. Mieszkanie zostało sprzedane w pierwszej licytacji komorniczej. Po spłacie zadłużenia pozostała suma została złożona w depozycie ze względu na postępowanie toczące się z zawiadomienia Pana R.K. w Prokuraturze Rejonowej w Oleśnicy, w którym opiekun prawny był przesłuchiwany jako świadek.

Konkludując, Prezes Sądu Okręgowego we Wrocławiu wskazał, że Pan R.K. (dwukrotnie pełnił funkcję opiekuna prawnego swej matki, ale nie wywiązywał się z powierzonych mu obowiązków prawidłowo. W postępowaniu dotyczącym zezwolenia na sprzedaż mieszkania Pani K.K. miał on szansę podjąć współpracę z opiekunem prawnym, tak aby mieszkanie doprowadzić do stanu, w którym mogłoby być wynajmowane, jednak nie uczynił tego.

Przypomnieć wypada, że Pani K.K. od 2006 r. przebywa w domu pomocy społecznej, a z mieszkania korzystał tylko jej syn, który doprowadził lokal do stanu, jak podano w oszacowaniu, „ponadnormatywnego zużycia technicznego i funkcjonalnego”. Kwota uzyskana ze sprzedaży lokalu pozwoli zaspokoić potrzeby Pani K.K., która dysponuje jedynie niskim świadczeniem emerytalnym, a znaczna jego część pokrywa koszty utrzymania w domu pomocy społecznej.

Prezes Sądu Okręgowego we Wrocławiu poinformował, iż czynności podejmowane w związku ze sprawami prowadzonymi przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu o sygn. akt III RNs 826/17 i III RNs 740/18 nie uzasadniają inicjowania działań nadzorczych w ramach wewnętrznego nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów.

Nawiązując do problematyki sprawowania opieki nad osobą całkowicie ubezwłasnowolnioną, należy zwrócić uwagę, że kwestie dotyczące opieki oraz wyznaczenia opiekuna prawnego regulują przepisy ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2086), dalej „k.r.o.”. Zakres i sposób sprawowania opieki zostały określone w przepisach art. 154–164 k.r.o.

Opiekun obowiązany jest wykonywać swe czynności z należytą starannością, jak tego wymaga dobro pozostającego pod opieką i interes społeczny. Sprawuje on pieczę nad osobą i majątkiem pozostającego pod opieką; podlega przy tym nadzorowi sądu opiekuńczego.

We wszystkich ważnych sprawach, które dotyczą osoby lub majątku podopiecznego, opiekun powinien uzyskiwać zgodę sądu opiekuńczego.

Nadzór nad sprawowaniem opieki wykonywa sąd opiekuńczy, zaznajamiając się z działalnością opiekuna oraz udzielając mu wskazówek i poleceń (art. 165 §1 k.r.o.). Sąd opiekuńczy może żądać od opiekuna wyjaśnień we wszelkich sprawach należących do zakresu opieki oraz przedstawiania dokumentów związanych z jej sprawowaniem (art. 165 §2 k.r.o.). Wykonywanie czynności kontrolnych następuje w uznanym przez sąd czasie i formie, zaś o takiej potrzebie sąd opiekuńczy pozyskuje informacje z różnych źródeł: z zawiadomień samych opiekunów, z przesłuchań i skarg osób poddanych opiece, z zawiadomień organów państwowych i samorządowych, doniesień osób trzecich, informacji zebranych przez kuratora sądowego w drodze wywiadu środowiskowego.

Jeżeli opiekun nie sprawuje należycie opieki, o czym sąd opiekuńczy może poznać informację z różnych źródeł, między innymi z zawiadomień osób bliskich podopiecznego, sąd wyda odpowiednie zarządzenia, których celem jest zmiana sposobu sprawowania opieki przez opiekuna. Należy wskazać, że w niektórych przypadkach całokształt okoliczności może wskazywać na celowość zmiany osoby opiekuna.

Należy również zauważyć, że sąd opiekuńczy zawsze może zmienić swoje postanowienie, nawet prawomocne, jeżeli wymaga tego dobro osoby, której postępowanie dotyczy. Taką możliwość przewiduje przepis art. 577 k.p.c. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 6 listopada 1972 r., III CRN 281/72 (OSNCP 1973 nr 10, poz. 172) powołany wyżej przepis „ma umożliwić sądowi opiekuńczemu dostosowanie jego rozstrzygnięcia do każdej sytuacji, w jakiej może się znaleźć osoba poddana jego orzecznictwu”.

Jeżeli zatem w ocenie Pana R.K. istnieją przesłanki wymagane przez prawo do zmiany rozstrzygnięcia sądu w odniesieniu do osoby opiekuna prawnego matki, może on złożyć odpowiedni wniosek do sądu opiekuńczego, który na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego dokona właściwych ustaleń i wyda rozstrzygnięcie. Jeśli rozstrzygnięcie to nie będzie zgodne z oczekiwaniem zainteresowanych, może ono zostać poddane kontroli instancyjnej przez sąd odwoławczy.

Pragnę podkreślić, że sprawa dotycząca uchylenia ubezwłasnowolnienia Pani K.K. jest nadal procedowana w Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu na skutek wniesienia środka odwoławczego, a podejmowane w niej przez sąd czynności zmierzają do wnikliwego wyjaśnienia okoliczności stanu faktycznego, które będą z kolei podstawą do oceny zasadności zgłoszonego żądania. Rozstrzygnięcie o nim w kontekście kompletnego materiału dowodowego, po uprzednim jego wszechstronnym rozważeniu, stwarza gwarancję prawidłowości tego rozstrzygnięcia.

Sytuacja, w jakiej znalazł się Pan R.K., wydaje się wskazywać na potrzebę podjęcia stosownych kroków prawnych, zatem zainteresowany winien rozważyć zasadność zwrócenia się o udzielenie profesjonalnej pomocy prawnej.

Warto bowiem wskazać, że na każdym etapie postępowania strona postępowania może domagać się ustanowienia pełnomocnika z urzędu. Prawo to przysługuje również osobie fizycznej, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny (art. 117 §2 k.p.c.).

Dodatkowo może on skorzystać z instytucji nieodpłatnej pomocy prawnej przewidzianej w ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nieodpłatnej pomocy prawnej, nieodpłatnym poradnictwie obywatelskim oraz edukacji prawnej (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 294), zgodnie z którą nieodpłatna pomoc prawna obejmuje poinformowanie osoby fizycznej o obowiązującym stanie prawnym oraz przysługujących jej uprawnieniach lub spoczywających na niej obowiązkach, w tym w związku z toczącym się postępowaniem przygotowawczym, administracyjnym, sądowym lub sądownoadministracyjnym, lub sporządzenie projektu pisma w ww. sprawach, z wyłączeniem pism procesowych w toczącym się postępowaniu przygotowawczym lub sądowym i pism w toczącym się postępowaniu sądownoadministracyjnym, lub nieodpłatną mediację, lub sporządzenie projektu pisma o zwolnienie od kosztów sądowych, lub ustanowienie pełnomocnika z urzędu w postępowaniu sądowym, lub ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego w postępowaniu sądownoadministracyjnym oraz poinformowanie o kosztach postępowania i ryzyku finansowym związanym ze skierowaniem sprawy na drogę sądową.

Wobec ustaleń poczynionych w związku z oświadczeniem Pana Senatora Czesława Ryszki nie znaleziono obecnie podstaw do inicjowania czynności nadzorczych w trybie zewnętrznego nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów, co nie wyklucza możliwości ich wdrożenia w przyszłości w razie zaistnienia ku temu podstaw.

Z poważaniem

dr Anna Dalkowska

Oświadczenie senatora Waldemara Śługockiego

skierowane do ministra edukacji narodowej Dariusza Piontkowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Prezes Związku Nauczycielstwa Polskiego przekazał, że od 1 do 15 września przeprowadzi w przedszkolach, szkołach i placówkach oświatowych referendum dotyczące akcji protestacyjnej. Nauczyciele zdecydują, czy chcą wziąć udział w proteście, a także o jego formie i okresie, w którym będzie on przeprowadzony. Przedstawiciele ZNP podkreślają, że wciąż nie zrealizowano ich głównego postulatu, czyli 30-procentowej podwyżki płac dla nauczycieli jeszcze w tym roku. Z dotychczasowych badań wynika, że 82% nauczycieli chce strajkować.

Wprowadzona reforma edukacji doprowadziła do tego, że w szkołach średnich naukę rozpocznie tzw. podwójny rocznik. Klasy będą przepelnione, a w niektórych placówkach lekcje będą kończyć się nawet o godzinie 19.25. Przykładem może być tu Liceum Ogólnokształcące im. Kazimierza Wielkiego w Bochni. Ponadto ze względu na niskie zarobki w szkołach brakuje nauczycieli, przede wszystkim fizyków i matematyków.

Szanowny Panie Ministrze, brak doświadczonej i wykwalifikowanej kadry oraz kolejne protesty nauczycieli wpłyną negatywnie na jakość kształcenia uczniów, a nawet mogą doprowadzić do sparaliżowania miejscowych placówek edukacyjnych. Dlatego zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o ustosunkowanie się do przedmiotowego problemu oraz o odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy kierowany przez Pana resort przygotowuje plan działania zmierzający do wypracowania porozumienia ze Związkiem Nauczycielstwa Polskiego, tak aby nie dopuścić do kolejnych protestów?

2. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej dysponuje danymi dotyczącymi liczby nauczycieli poszukiwanych przez dyrektorów polskich szkół? Jeśli tak, proszę o ich udostępnienie.

Z poważaniem
Waldemar Śługocki

Odpowiedź

Warszawa, 10 września 2019 r.

Szanowny Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Składam na Pana ręce odpowiedź na oświadczenie złożone przez Senatora RP Pana Waldemara Śługockiego podczas 84. posiedzenia Senatu RP w dniu 31 sierpnia 2019 r.

Szanowny Panie Senatorze!

Uprzejmie wyjaśniam, że podniesienie wysokości wynagrodzeń nauczycieli jest jednym z priorytetów w zakresie polityki oświatowej państwa. Po długotrwałym okresie zamrożenia płac nauczycielskich na poziomie ustalonym we wrześniu 2012 r., począwszy od 2018 r. rozpoczęto sukcesywne wdrażanie planu podwyższenia wynagrodzeń nauczycieli. Od kwietnia 2018 r. średnie wynagrodzenia nauczycieli wzrosły

o 5,35%. Od stycznia 2019 r. wynagrodzenia nauczycieli wzrosły o 5%. Kolejna 5% podwyżka wynagrodzeń planowana była od stycznia 2020 r. W związku z oczekiwaniami środowisk nauczycielskich w zakresie wysokości wynagrodzeń przyspieszono tę podwyżkę oraz zwiększono jej wysokość. Zgodnie z przepisami art. 14 ustawy z dnia 13 czerwca 2019 r. o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1287) z dniem 1 września 2019 r. średnie wynagrodzenie nauczycieli wzrosło o 9,6%. Wzrost średnich wynagrodzeń spowodował wzrost wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli oraz dodatków do wynagrodzenia. Tym samym, w stosunku do marca 2018 r., pensje nauczycieli wzrosły już o 21,2%.

Ponadto, doceniając trud i odpowiedzialność wychowawców w kształtowaniu warunków rozwoju powierzonych im uczniów, ww. ustawą określono w przepisach ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2018 r. poz. 967 z późn. zm.) minimalną stawkę dodatku z tytułu sprawowania funkcji wychowawcy klasy. Od 1 września 2019 r. dodatek ten nie może być niższy niż 300 zł. Jednocześnie zapewniona została możliwość podwyższenia tego dodatku przez organy prowadzące szkoły.

Ustawą z dnia 13 czerwca 2019 r. o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz niektórych innych ustaw wprowadzono również nowe świadczenie dla nauczyciela stażysty – na start. Świadczenie to przysługuje wszystkim nauczycielom stażystom odbywającym staż na stopień nauczyciela kontraktowego. Świadczenie na start w wysokości 1 000 zł będzie wypłacane w okresie stażu na stopień nauczyciela kontraktowego – do dnia 30 września roku, w którym nauczyciel rozpoczął staż.

Mając na uwadze, iż pomimo wielu korzystnych zmian w zakresie wynagradzania nauczycieli poziom tych wynagrodzeń nie jest jeszcze satysfakcjonujący, planowana jest kolejna podwyżka wynagrodzeń nauczycieli w wysokości nie niższej niż 6%. Z uwagi jednakże na fakt, że zgodnie z pkt 1.1. Porozumienia między stroną rządową oraz przedstawicielami Krajowej Sekcji Oświaty i Wychowania NSZZ „Solidarność” nastąpiło przyspieszenie podwyższenia wynagrodzeń nauczycieli (podwyżka planowana od stycznia 2020 r. została zrealizowana od 1 września 2019 r.), kolejne podwyższenie wynagrodzeń nastąpi w trakcie 2020 r.

Niezależnie od powyższego, w związku z ustaleniami podjętymi podczas spotkań z przedstawicielami reprezentatywnych związków zawodowych zrzeszających nauczycieli, które odbyły się w dniach 27 i 28 czerwca br., Minister Edukacji Narodowej wznowił prace Zespołu do spraw statusu zawodowego pracowników oświaty, w skład którego wchodzi przedstawiciele tych związków, w tym Związku Nauczycielstwa Polskiego. W dniu 21 sierpnia br. odbyło się posiedzenie Zespołu, w trakcie którego kontynuowana była wcześniejsza dyskusja na temat możliwych kierunków zmian systemu wynagradzania nauczycieli. Uczestnicy spotkania podnieśli jednakże, że przed wyborami parlamentarnymi nie ma potrzeby organizowania kolejnego posiedzenia Zespołu, a rozmowy na temat systemu wynagradzania należy przenieść na okres po wyborach. Jednocześnie uprzejmie informuję, że Minister Edukacji Narodowej wyraża gotowość kontynuowania prac w powyższej kwestii w terminie dogodnym dla pozostałych uczestników Zespołu. Jednocześnie wspólnie podjęto decyzję o powołaniu nowej grupy roboczej w ramach Zespołu – grupa robocza do spraw odbiurokratyzowania pracy szkoły. W najbliższym czasie planowane jest pierwsze spotkanie ww. grupy.

Odnosząc się do pytania o dane dotyczące liczby nauczycieli poszukiwanych przez dyrektorów polskich szkół, uprzejmie wyjaśniam, że na podstawie art. 224 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 60 z późn. zm.) w okresie do dnia 31 sierpnia 2023 r. dyrektor szkoły prowadzonej przez jednostkę samorządu terytorialnego informuje kuratora oświaty sprawującego nadzór pedagogiczny nad szkołą o wolnych stanowiskach pracy dla nauczycieli. Informacje te kurator oświaty udostępnia na stronie podmiotowej kuratorium oświaty. W oparciu o informacje ze stron internetowych kuratoriów oświaty na temat liczby ofert o wolnych miejscach pracy na dzień 3 września br. w bazie odnotowanych było około 3871 ofert pracy. Należy podkreślić, że dane te są porównywalne z danymi wykazanymi w tym samym okresie roku 2018, w którym odnotowanych było 4143 ofert pracy. Z powyższych danych nie wynika, że w roku szkolnym 2019/2020 nastąpił wzrost ofert pracy dla nauczycieli. Ponadto należy zauważyć, że wykazane

oferty wynikają nie tylko z powodu odejść nauczycieli ze szkół, ale również z konieczności zatrudnienia nauczycieli na zastępstwo za nauczycieli przebywających np. na urloпах macierzyńskich, wychowawczych, dla poratowania zdrowia itp.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ
Maciej Kopeć
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Waldemara Śługockiego*skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego**Szanowny Panie Ministrze!*

W skład systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego wchodzi zespoły podstawowe (P), które składają się z co najmniej dwóch ratowników medycznych, a także zespoły specjalistyczne (S), w których dodatkowo dyżur musi pełnić lekarz z systemu. Państwowe Ratownictwo Medyczne od kilku już lat zmaga się z dużymi problemami kadrowymi. W polskich szpitalach od dawna brakuje lekarzy, dlatego spada liczba karettek specjalistycznych (S). W 2016 r. było ich w Polsce 562, obecnie mamy ich już tylko 375. Niestety z pracy w karetce coraz częściej rezygnują także ratownicy medyczni, co może skutkować problemami z doborem obsady do zespołów podstawowych (P). Według danych Głównego Urzędu Statystycznego liczba personelu medycznego wchodzącego w skład zespołów ratownictwa medycznego wyniosła 13,8 tysięcy pracowników, czyli o 400 osób mniej niż w roku poprzednim. Ratownicy rezygnują z pracy między innymi z powodu niskich zarobków (30 zł brutto za godzinę) i przemęczenia. Skarżą się również na niesprawnie działający system i przestarzały sprzęt medyczny.

Szanowny Panie Ministrze, zawód ratownika medycznego cechuje się ciężką i odpowiedzialną pracą, która powinna być w odpowiedni sposób wynagradzana. Zespoły ratownictwa medycznego w przypadku nagłego zagrożenia zdrowia lub życia pacjenta stanowią dziś jedyną realną pomoc w warunkach pozaszpitalnych. Dlatego uprzejmie proszę Pana Ministra o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie oraz o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia zamierza zwiększyć środki finansowe na ratownictwo medyczne?

2. Czy kierowany przez Pana resort planuje konsultacje ze środowiskiem medycznym w całym kraju, by usprawnić system Państwowego Ratownictwa Medycznego?

*Z poważaniem
Waldemar Śługocki*

Odpowiedź

Warszawa, 30 września 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej
Szanowny
Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Waldemara Śługockiego podczas 84. posiedzenia Senatu RP w dniu 31 sierpnia 2019 r. proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Ad 1. Czy Ministerstwo Zdrowia zamierza zwiększyć środki finansowe na ratownictwo medyczne?

W pierwszej kolejności wskazać należy, że to nie Minister Zdrowia przyznaje środki na ratownictwo medyczne. Zgodnie bowiem z regulacjami wynikającymi z art. 46 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. z 2019 r. poz. 993 z późn. zm.) zadania zespołów ratownictwa medycznego, z wyłączeniem lotniczych zespołów ratownictwa medycznego, w tym wynikające z umów międzynarodowych, są finansowane z budżetu państwa **z części, których dysponentami są poszczególni wojewodowie**. Wojewodowie, do dnia 15 marca roku poprzedzającego rok budżetowy, przedstawiają ministrowi właściwemu do spraw zdrowia założenia dotyczące finansowania zespołów ratownictwa medycznego, a w przypadku realizowania przez zespoły ratownictwa medycznego w danym województwie umów międzynarodowych dotyczących współpracy transgranicznej w zakresie ratownictwa medycznego, z wyodrębnieniem środków na realizację tych umów.

Na podstawie ww. założeń Minister Zdrowia do dnia 6 maja roku poprzedzającego rok budżetowy przedstawia Ministrowi Finansów propozycję wysokości środków na finansowanie zadań ZRM, wraz z podziałem tych środków między poszczególne województwa. W terminie do dnia 1 czerwca Minister Finansów przekazuje Prezesowi Narodowego Funduszu Zdrowia informację o wysokości środków na finansowanie zadań ZRM, które będą ujęte w projekcie ustawy budżetowej. W bieżącym roku Minister Finansów poinformował NFZ, iż na rok 2020 na ratownictwo medyczne przewiduje nakłady w wysokości 2 166 421 tys. zł. Natomiast Minister Zdrowia, opierając się o informacje od wojewodów, wnioskował do MF o kwotę 2 532 137 tys. zł.

Kwota ta obejmowała:

- 1) budżet zadania ZRM na 2020 r., bez kosztów podwyżek, urlopu szkoleniowego o:
 - po uwzględnieniu zmiany unormowanej liczby ZRM w 2019 r.;
 - po uwzględnieniu uśrednionego wzrostu poziomu finansowania bieżącej działalności dysponentów ZRM o 10,84%, podzielony zgodnie z algorytmem art. 46 ustawy o PRM po zaokrągleniu – 2 141 282 tys. zł;
- 2) kwotę na podwyżki dla pielęgniarek i położnych (tzw. „zembalowe”) – 53 972 tys. zł;
- 3) kwotę na dodatki dla ratowników medycznych, dyspozytorów medycznych oraz pielęgniarek wykonujących zawód u podwykonawcy systemu PRM na podstawie porozumienia z Komitetem Protestacyjnym Ratowników Medycznych i NSZZ „Solidarność” – 321 060 tys. zł;
- 4) koszt 6-dniowego płatnego urlopu szkoleniowego – 15 503 tys. zł;
- 5) koszt współpracy transgranicznej RFN/Polska – 320 tys. zł.

Ustawa budżetowa jest procedowana w Sejmie i uzgodnienia w powyższej sprawie są w toku. **Ad 2. Czy kierowany przez Pana resort planuje konsultacje ze środowiskiem medycznym w całym kraju, by usprawnić system Państwowego Ratownictwa Medycznego?**

Konsultacje ze środowiskiem medycznym są prowadzone cały czas na bieżąco i nieprzerwanie. Na spotkaniu dnia 25 kwietnia 2019 r. doszło do powołania 4 zespołów roboczych, które zajmują się następującymi zagadnieniami:

- 1) Kierunki rozwoju pozaszpitalnej części systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne;
- 2) Funkcjonowanie szpitalnych oddziałów ratunkowych;
- 3) Kształcenie ratowników medycznych, ze szczególnym uwzględnieniem możliwości podnoszenia kwalifikacji i rozwoju zawodowego;
- 4) Ustawa o zawodzie ratownika medycznego i samorządzie ratowników medycznych.

Wynikiem prac tych zespołów są m.in.:

- projekt ustawy o zawodzie ratownika medycznego i samorządzie zawodowym ratowników medycznych (obecnie w uzgodnieniach i konsultacjach publicznych do dnia 19 października 2019 r.);
- rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 27 czerwca 2019 r. w sprawie szpitalnego oddziału ratunkowego;
- projekt rozporządzenia w sprawie doskonalenia zawodowego ratowników medycznych.

W najbliższym czasie przygotowane zostaną założenia do kolejnej nowelizacji usta-

wy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, która dotyczyła będzie przede wszystkim części pozaszpitalnej tego systemu. Odnosząc się do kwestii problemów kadrowych, uprzejmie informuję, że w chwili obecnej liczba zespołów ratownictwa medycznego wynosi 1574, w tym 385 specjalistycznych zespołów ratownictwa medycznego i 1189 podstawowych zespołów ratownictwa medycznego. Natomiast liczba dobokaretek wynosi 1518,31, w tym 390,79 specjalistycznych zespołów ratownictwa medycznego i 1127,51 podstawowych zespołów ratownictwa medycznego. W powyższych zespołach świadczeń zdrowotnych udziela 2502 lekarzy, 1746 pielęgniarek oraz 13 672 ratowników medycznych. Z danych tych wynika, że obecnie liczba osób wykonujących zawód medyczny wchodzących w skład zespołów ratownictwa medycznego jest wystarczająca. Jednocześnie informuję, że w ramach wszystkich umów o udzielanie świadczeń zdrowotnych zatrudnionych jest ponad 23 tys. ratowników medycznych. Co do kwestii braku lekarzy informuję, że od dnia 15 marca 2019 r. lekarzem systemu może być:

- a) lekarz posiadający specjalizację lub tytuł specjalisty w dziedzinie: anestezyjologii i intensywnej terapii, medycyny ratunkowej lub neurologii albo lekarz po drugim roku specjalizacji w tej dziedzinie, który kontynuuje szkolenie specjalizacyjne, lub
- b) lekarz posiadający specjalizację lub tytuł specjalisty w dziedzinie: chorób wewnętrznych, kardiologii, chirurgii ogólnej, chirurgii dziecięcej, ortopedii i traumatologii narządu ruchu, ortopedii i traumatologii lub pediatrii, lub
- c) lekarz, który w ramach szkolenia specjalizacyjnego ukończył moduł podstawowy w dziedzinie: chorób wewnętrznych, pediatrii lub chirurgii ogólnej i kontynuuje lub zakończył szkolenie specjalizacyjne oraz uzyskał tytuł specjalisty.

Tym sposobem liczba specjalności kwalifikujących danego lekarza do grona lekarzy systemu wzrosła z 9 do 35.

SPECJALIZACJE POSIADAJĄCE WSPÓLNY MODUŁ PODSTAWOWY W ZAKRESIE		
CHIRURGII OGÓLNEJ	CHORÓB WEWNĘTRZNYCH	PEDIATRII
chirurgia klatki piersiowej	alergologia	choroby płuc dzieci
chirurgia onkologiczna	angiologia	endokrynologia i diabetologia dziecięca
chirurgia naczyniowa	balneologia i medycyna fizykalna	gastroenterologia dziecięca
chirurgia ogólna	choroby płuc	kardiologia dziecięca
chirurgia plastyczna	choroby wewnętrzne	nefrologia dziecięca
	diabetologia	neonatologia
	endokrynologia	onkologia i hematologia dziecięca
	gastroenterologia	pediatria
	geriatria	pediatria metaboliczna
	hematologia	
	immunologia kliniczna	
	kardiologia	
	medycyna lotnicza	
	medycyna morska i tropikalna	
	medycyna paliatywna	
	medycyna pracy	
	nefrologia	
	onkologia kliniczna	
	reumatologia	
	toksykologia kliniczna	
	transfuzjologia kliniczna	

Ponadto do dnia 31 grudnia 2020 r. lekarzem systemu może być lekarz posiadający 3000 godzin w wykonywaniu zawodu lekarza w szpitalnym oddziale ratunkowym, zespole ratownictwa medycznego, lotniczym zespole ratownictwa medycznego lub izbie przyjęć szpitala i który rozpoczął szkolenie specjalizacyjne w dziedzinie medycyny ratunkowej do dnia 1 stycznia 2018 r. Tym samym zostały znacznie rozszerzone możliwości zatrudnienia lekarzy w zespołach ratownictwa medycznego. Ministerstwo Zdrowia, wychodząc naprzeciw postulatom płacowym ratowników medycznych,

podjęło działania zmierzające do podniesienia wynagrodzenia dla tej grupy zawodowej. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (Dz. U. poz. 1473 ze zm.), zwaną dalej: „ustawą z dnia 8 czerwca 2017 r.”, wzrost wynagrodzenia zasadniczego jest wyliczany indywidualnie dla każdego ratownika medycznego przy uwzględnieniu wysokości wynagrodzenia konkretnego ratownika medycznego i przyjętego w ustawie mechanizmu wzrostu wynagrodzenia, czyli w oparciu o iloczyn współczynnika pracy wynikającego z załącznika do ustawy oraz kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w roku poprzedzającym ustalenie (art. 3 ww. ustawy). Wynagrodzenie zasadnicze ratownika medycznego objętego przepisami ww. ustawy na dzień 1 lipca 2019 r. powinno być podwyższone co najmniej o 20% kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy najniższym docelowym wynagrodzeniem zasadniczym a wynagrodzeniem zasadniczym danego pracownika. W kolejnych latach aż do 1 lipca 2021 r. wynagrodzenie zasadnicze ratownika medycznego podwyższa się corocznie co najmniej o 20% kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy najniższym wynagrodzeniem zasadniczym a wynagrodzeniem zasadniczym tego pracownika. Natomiast od dnia 1 stycznia 2022 r. wynagrodzenie zasadnicze ratownika medycznego nie może być niższe niż najniższe wynagrodzenie zasadnicze w sposób określony w ustawie na dzień 31 grudnia 2021 r. Powyższe oznacza, że docelowa wysokość minimalnego wynagrodzenia zasadniczego powinna zostać osiągnięta do dnia 31 grudnia 2021 r. Ponadto informuję, że ostatnia nowelizacja ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. podwyższyła wartość współczynnika minimalnego wynagrodzenia równego 1,0 z obecnej kwoty 3900 zł do 4200 zł. Podwyższenie kwoty bazowej spowoduje przyspieszenie procesu podnoszenia wynagrodzeń najmniej zarabiających pracowników podmiotów leczniczych.

Jednocześnie podkreślenia wymaga fakt, że dnia 24 września 2018 r. zawarte zostało porozumienie Ministra Zdrowia z Komitetem Protestacyjnym Ratowników Medycznych oraz Sekcją Krajową Pogotowia Ratunkowego i Ratownictwa Medycznego NSZZ „Solidarność”. Na mocy tego porozumienia oraz wydanych w ślad za nim aktów prawnych zapewniono m.in. wprowadzenie średniego wzrostu miesięcznego wynagrodzenia wraz ze wszystkimi innymi składnikami i pochodnymi w przeliczeniu na etat albo równoważnik etatu dla:

- ratownika medycznego wykonującego ten zawód w zespole ratownictwa medycznego oraz w lecznictwie szpitalnym;
- dyspozytora medycznego;
- pielęgniarki systemu, wykonującej zawód w zespole ratownictwa medycznego u podwykonawcy;

niezależnie od formy zatrudnienia o 400 zł brutto do ogólnej kwoty 1200 zł brutto od 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r. Powyższe zapisy porozumienia z 24 września 2018 r. są aktualnie realizowane. W ostatnim czasie, w dniach 20 i 25 września br. w Ministerstwie Zdrowia odbyły się spotkania z przedstawicielami Komitetu Protestacyjnego Ratowników Medycznych oraz NSZZ „Solidarność” dotyczące funkcjonowania systemu PRM, jego finansowania, sytuacji ratowników medycznych oraz współpracy na linii ratownictwo pozaszpitalne – szpitale. Kolejne rozmowy, z udziałem Narodowego Funduszu Zdrowia, zaplanowano na 2 października br.

Konsekwencją podjętych przez Rząd działań jest realny wzrost nakładów na zadania zespołów ratownictwa medycznego na przestrzeni ostatnich lat. W 2015 r. kwota przeznaczona na ratownictwo pozaszpitalne wynosiła 1 842 255 tys. zł, zaś w 2019 r. już 2 156 832 tys. zł.

Dodatkowo w roku bieżącym realizowany jest program wymiany ambulansów. Za kwotę 80 mln zł, pochodzących z budżetu Ministra Zdrowia, planuje się dofinansować zakup 200 karet. Pozwoli to odnowić tabor samochodowy oraz jego wyposażenie medyczne. Warto zaznaczyć, że w latach 2015-2019 wojewodowie ze swoich środków sfinansowali zakup 230 karet, zaś w latach 2012-2014 zaledwie 9.

Przytoczone powyżej fakty i dane przeczą tezie o pogarszających się warunkach pracy w ratownictwie medycznym. Należy mieć nadzieję, że wzrost nakładów na bieżącą działalność, w tym na place, oraz odnowienie taboru ambulansów pozwoli za-

trzymać personel medyczny w systemie PRM – tym bardziej że istnieją przesłanki do dalszych pozytywnych zmian. Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Waldemar Kraska
Sekretarz Stanu

**Oświadczenie senatorów
Antoniego Szymańskiego, Rafała Ślusarza i Artura Warzocha**

skierowane do ministra zdrowia Łukasza Szumowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W dniu 22 stycznia br. odbyło się wspólne posiedzenie Komisji Zdrowia oraz Komisji Rodziny, Polityki Senioralnej i Społecznej z przedstawicielami Ogólnopolskiego Forum Pediatrycznej Opieki Paliatywnej. Przedstawiono wtedy kilka zasadniczych problemów związanych z tym obszarem ochrony zdrowia w Polsce.

Pierwszy dotyczył konieczności aktualizacji koszyka świadczeń związanego z opieką paliatywną nad dziećmi wymagającymi wsparcia specjalistów z hospicjów pediatrycznych i perinatalnych. W trakcie posiedzenia i późniejszego spotkania roboczego w dniu 27 lutego br. w Ministerstwie Zdrowia ustalono, iż niezbędne są prace nad reformą finansowania pediatrycznej i perinatalnej opieki paliatywnej w duchu rządowego programu „Za życiem”. Obecne finansowanie nie odzwierciedla rzeczywistych kosztów funkcjonowania kompleksowej opieki hospicyjnej. Aktualizacji wymagają w szczególności stawki związane z zatrudnianiem lekarzy, pielęgniarek, fizjoterapeutów i psychologów ze specjalizacją niezbędną do pracy w hospicjach dziecięcych.

Kolejnym istotnym zagadnieniem jest uregulowanie sytuacji prawnej hospicjów stacjonarnych dla dzieci. Aktualne rozporządzenie ministra zdrowia zupełnie pomija aspekt pediatrycznej opieki paliatywnej w warunkach stacjonarnych. Formalnie takie świadczenie nie istnieje w systemie prawnym. Nie ma rozdziału pomiędzy hospicjum stacjonarnym dla dzieci a hospicjum stacjonarnym dla dorosłych. Wobec powyższego niezbędne jest wprowadzenie zmian w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 29 października 2013 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej (Dz.U. 2013 poz. 1347 z późn. zm.).

Następnym niezwykle istotnym problemem jest wprowadzenie zmian w systemie edukacji personelu medycznego w zakresie pediatrycznej i perinatalnej opieki paliatywnej. Obecnie studenci medycyny i pielęgniarstwa otrzymują zbyt małą ilość wiedzy na temat możliwości opieki paliatywnej nad chorymi dziećmi, co skutkuje powszechnym przekonaniem o konieczności terminowania ciąży w przypadkach stwierdzenia w okresie prenatalnym choroby lub trwałego uszkodzenia rozwoju nienarodzonego dziecka. Wprowadzenie do programu zajęć dla studentów medycyny elementów edukacji związanej z poznawaniem praktycznych rozwiązań wypracowanych i stosowanych w szeregu placówek zrzeszonych w Ogólnopolskim Forum Pediatrycznej Opieki Paliatywnej mogłoby w istotny sposób zmienić przekonanie o konieczności przerywania ciąży w świetle alternatywnych rozwiązań zgodnych z najnowszą wiedzą medyczną.

Pragniemy zatem zapytać:

1. Czy w Ministerstwie Zdrowia trwają prace nad reformą finansowania pediatrycznej i perinatalnej opieki paliatywnej?

2. Czy przygotowywane są zmiany sytuacji prawnej hospicjów stacjonarnych dla dzieci zgodnie z potrzebami sygnalizowanymi podczas wymienionych spotkań?

3. Czy planowane są stosowne zmiany w edukacji studentów medycyny, mające na celu zapoznanie ich z możliwościami wykorzystania w procesie medycznym wsparcia hospicyjnej pediatrycznej opieki paliatywnej jako alternatywy dla przerywania ciąży?

Przy okazji niniejszego oświadczenia pragniemy również prosić Pana Ministra o kontynuację roboczych spotkań, mających na celu postęp w pracach usprawniających opiekę medyczną nad dziećmi najbardziej potrzebującymi specjalistycznej pomocy, z przedstawicielami Ogólnopolskiego Forum Pediatrycznej Opieki Paliatywnej.

*Antoni Szymański
Rafał Ślusarz
Artur Warzocha*

Odpowiedź

Warszawa, 11 października 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem, złożonym przez Panów Senatorów Antoniego Szymańskiego, Rafała Ślusarza i Artura Warzochę podczas 84. posiedzenia Senatu RP w dniu 31 sierpnia 2019 r., w sprawie opieki paliatywnej i hospicyjnej dla dzieci uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień stanowiących odpowiedź na pytania postawione przez Panów Senatorów:

1. Czy w Ministerstwie Zdrowia trwają prace nad reformą finansowania pediatrycznej i perinatalnej opieki paliatywnej?

Świadczenia gwarantowane z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej podlegały taryfikacji przez Prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji w latach 2015–2017. Ze względu na jednakowe warunki realizacji świadczeń dla dzieci i dorosłych w hospicjach stacjonarnych taryfa dla tego zakresu świadczeń jest taka sama. Jednocześnie uprzejmie informuję, że w związku z przewidywanym istotnym zwiększeniem nakładów na finansowanie ochrony zdrowia do 6% produktu krajowego brutto w 2024 r. rozważone zostanie rozdzielanie taryfy dla tych świadczeń oraz ich nielimitowane finansowanie.

2. Czy przygotowywane są zmiany sytuacji prawnej hospicjów stacjonarnych dla dzieci zgodnie z potrzebami sygnalizowanymi podczas wymienionych spotkań?

Wypracowanie zmian prawnych, które poprawią sytuację pacjentów hospicjów dziecięcych oraz rodzin potrzebujących perinatalnej opieki paliatywnej, wymaga wypracowania docelowych rozwiązań z udziałem przedstawicieli środowiska lekarzy specjalistów zajmujących się tą specyficzną dziedziną medycyny, organizacji lub stowarzyszeń zrzeszających przedstawicieli środowiska. Ministerstwo Zdrowia pozytywnie ocenia dotychczasową współpracę z Ogólnopolskim Forum Pediatrycznej Opieki Paliatywnej. Spotkania ujawniły potrzebę poszerzenia grona ekspertów, w szczególności w zakresie perinatalnej opieki paliatywnej, o środowisko lekarzy specjalistów w dziedzinie położnictwa i ginekologii oraz pediatrii.

3. Czy przygotowywane są stosowne zmiany w edukacji studentów medycyny, mające na celu zapoznanie ich z możliwościami wykorzystania w procesie medycznym wsparcia hospicyjnej pediatrycznej opieki paliatywnej jako alternatywy dla przerywania ciąży?

Opieka paliatywna nad dziećmi wchodzi w skład ogólnego programu nauczania pediatrii. Zagadnienia związane z tą dziedziną zawarte są również w programie nauczania przedmiotu położnictwo oraz onkologia i opieka paliatywna. Ponadto wiedzę na temat leczenia paliatywnego i opieki nad chorym lekarze uzyskują w trakcie szkolenia specjalizacyjnego w dziedzinie medycyna paliatywna, perinatologia, neonatologia, pediatria oraz położnictwo i ginekologia. Aktualnie trwają prace nad nowelizacją ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2019 r. poz. 537 ze zm.), w której przedstawione zostaną nowe aspekty związane ze stażem podyplomowym i wszystkimi programami szkolenia specjalistycznego, gdzie zdecydowanie większą uwagę poświęcono zagadnieniom medycyny paliatywnej. Z poważaniem

z upoważnienia MINISTRA ZDROWIA
Janusz Cieszyński
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jerzego Wcisły

skierowane do ministra sportu i turystyki Witolda Bańki

Szanowny Panie Ministrze!

Miasto Elbląg dużym wysiłkiem finansowym i organizacyjnym tworzy infrastrukturę sprzyjającą turystyce wodnej i sportom wodnym. Rewitalizowane jest nabrzeże, rozbudowywane są przystanie, organizowane są przedsięwzięcia o różnym charakterze, których cel zasadniczy sprowadza się do tytułu: Elbląg – Centrum Turystyki Wodnej. Nie ukrywam, że jest to sfera także mnie bardzo bliska.

Pojawiają się dobre efekty tych działań. Lawinowo rośnie liczba turystów korzystających z infrastruktury, głównie w ramach Pętli Żuławskiej. Młodzież garnie się do sportów wodnych. W szkole sportowej otwierana jest nauka żeglarstwa. Sekcja kajakarska wygenerowała zespół, który zdobywa medale na mistrzostwach Polski. W tym roku zdobył 6 medali, w tym złote.

Niestety, nie radzimy sobie ze wszystkimi obciążeniami.

Proszę Pana Ministra o wsparcie. Proszę o wskazanie źródła lub informację na temat możliwości pozyskania środków na zakup sprzętu wspierającego treningi młodych ludzi na wodzie. Na dzisiaj pilną potrzebą jest zakup łodzi motorowej na treningi dla kajakarzy żeglarzy. Koszt takiej łodzi wynosi ok. 30 tysięcy zł.

Proszę o informację, czy ministerstwo może wesprzeć miasto w takiej potrzebie, lub o informację, czy jest w dyspozycji ministerstwa program, do którego miasto mogłoby aplikować o takie środki.

*Z poważaniem
Jerzy Wcisła*

**Stanowisko
MINISTRA SPORTU
I TURYSTYKI**

Warszawa, 2 października 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na przekazane przy piśmie z 2 września 2019 r. (data wpływu do Ministerstwa Sportu i Turystyki – 5 września 2019 r.), znak: BPS/043-84-2412/19, oświadczenie Senatora RP Jerzego Wcisły, złożone podczas 84. posiedzenia Senatu RP 31 sierpnia 2019 r., dotyczące możliwości pozyskania środków na zakup sprzętu wspierającego treningi na wodzie informuję, co następuje.

W zakresie sportu wyczynowego Minister Sportu i Turystyki (dalej: Minister) może, w ramach środków z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej¹, przyznać dofinansowanie na realizację zadań z obszaru wspierania szkolenia sportowego i współzawodnictwa

¹ Rozporządzenie Ministra Sportu i Turystyki z dnia 12 sierpnia 2019 r. w sprawie przekazywania środków z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz. U. poz. 1638).

młodzieży w sportach olimpijskich. Celem Programu² jest wspieranie procesu szkolenia sportowego oraz współzawodnictwa młodzieży, stworzenie zawodnikom możliwości na kontynuowanie kariery w reprezentacjach seniorskich oraz awans reprezentacji Polski w rankingach medalowych i punktacji w sportach objętych programem igrzysk olimpijskich. Podmiotami uprawnionymi do uzyskania dofinansowania są polskie związki sportowe (dalej: pzs), Polski Komitet Olimpijski oraz stowarzyszenia o zasięgu ogólnokrajowym lub związki stowarzyszeń działające w obszarze kultury fizycznej.

W ramach zadania *Szkolenie i współzawodnictwo sportowe zawodników w młodzieżowych kategoriach wiekowych zgodnych z Systemem Sportu Młodzieżowego* dofinansowaniu podlegają m.in. działania związane ze szkoleniem zawodników obejmującym szkolenie młodzieży w publicznych lub niepublicznych szkołach mistrzostwa sportowego oraz szkoleniem młodzieży w stacjonarnych ośrodkach szkolenia sportowego młodzieży pzs.

Należy jednak zauważyć, że organ prowadzący ww. szkoły i ośrodki musi zawrzeć z wnioskodawcą, czyli właściwym pzs, porozumienie określające warunki współpracy. Inicjatywa w tej kwestii leży po stronie właściwego pzs.

W ramach sportu powszechnego dofinansowanie zakupu sprzętu sportowego niezbędnego do prowadzenia szkolenia sportowego możliwe jest w ramach Programu „Klub”³ oraz Programu „Sport Wszystkich Dzieci”⁴.

Program „Klub” skierowany jest do klubów sportowych (działających w formie stowarzyszenia), których podstawowym celem działalności statutowej jest upowszechnianie kultury fizycznej wśród dzieci i młodzieży oraz uczniowskich klubów sportowych. Przedmiotem dofinansowania są podstawowe elementy wpływające na efektywne funkcjonowanie klubu sportowego: wynagrodzenia szkoleniowców prowadzących zajęcia sportowe (komponent obowiązkowy), organizacja obozów sportowych i/lub zakup sprzętu sportowego (komponenty fakultatywne). Głównym celem Programu „Sport Wszystkich Dzieci” jest upowszechnianie aktywności fizycznej wśród dzieci i młodzieży oraz wyrównywanie szans dzieci i młodzieży w dostępie do usystematyzowanej aktywności fizycznej. Jednym z zadań Programu jest *Wspieranie projektów upowszechniania sportu dzieci i młodzieży realizowanych przez pzs*. Zadanie polega na dofinansowaniu systemowych rozwiązań ukierunkowanych na upowszechnianie aktywności fizycznej wśród uczniów szkół podstawowych. Adresowane jest do polskich związków sportowych, Polskiego Komitetu Olimpijskiego oraz państwowych instytutów badawczych, które, wykorzystując zasoby i możliwości kadrowe, organizacyjne oraz infrastrukturalne, będą mogły stworzyć kompleksowe rozwiązania służące rozwojowi poszczególnych sportów. Z poważaniem

Witold Bańka

² Decyzja nr 69 Ministra Sportu i Turystyki z dnia 20 grudnia 2018 r. w sprawie ogłoszenia „Programu dofinansowania zadań z obszaru wspierania szkolenia sportowego i współzawodnictwa młodzieży” (Dz. U. poz. 105).

³ Decyzja nr 55 Ministra Sportu i Turystyki z dnia 9 listopada 2018 r. w sprawie ogłoszenia Programu „Klub” na rok 2019 w ramach rozwijania sportu poprzez wspieranie przedsięwzięć z zakresu upowszechniania sportu dzieci i młodzieży (Dz. U. poz. 81 z późn. zm.).

⁴ Decyzja nr 57 Ministra Sportu i Turystyki z dnia 23 listopada 2018 r. w sprawie ogłoszenia Programu „Sport Wszystkich Dzieci” w ramach rozwijania sportu poprzez wspieranie przedsięwzięć z zakresu upowszechniania sportu dzieci i młodzieży” (Dz. U. poz. 57 z późn. zm.).

Oświadczenie senatora Andrzeja Wojtyły

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra nauki
i szkolnictwa wyższego Jarosława Gowina

Szanowny Panie Premierze!

Jako senator RP i rektor Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Kaliszu jestem zirytowany faktem przedłużającej się procedury przyznawania PWSZ w Kaliszu prawa do kształcenia studentów na studiach II stopnia w zakresie zdrowia publicznego. Wniosek w tej sprawie został złożony do Polskiej Komisji Akredytacyjnej na początku bieżącego roku.

Odpowiedź PKA jest dla mnie zaskakująca ze względu na brak zrozumienia istoty zdrowia publicznego przez ekspertów PKA. Świadczy o tym argument kwestionujący sens kształcenia studentów na kierunku zdrowia publicznego na Wydziale Wychowania Fizycznego i Fizjoterapii, nie zaś na Wydziale Medycznym. Jest to przejaw niezrozumienia istoty zdrowia publicznego, która polega na odmedykalizowaniu zdrowia populacyjnego i oddzielenia zadań zdrowia publicznego od medycyny naprawczej. Taką jest idea zdrowia publicznego.

Jest to dla mnie bardzo niepokojące i przykre, bo to właśnie ja byłem pod koniec lat 90. ubiegłego stulecia inicjatorem powstania specjalizacji medycznej, jaką jest zdrowie publiczne. To właśnie dzięki moim zabiegom – byłem wówczas postem i przewodniczącym Komisji ds. Zdrowia Publicznego w Sejmie – przygotowany został pierwszy raz w historii Polski program specjalizacji w zakresie zdrowia publicznego. Wzorowany był on – i nadal jest – na amerykańskich programach specjalizacji medycznych. Było to pokłosie moich studiów w Georgetown University w Waszyngtonie.

Polegał on na zmianie myślenia o zdrowiu, które w głównej mierze zależy od czynników pozamedycznych, mieszczących się poza problematyką organizacji i funkcjonowania ochrony zdrowia. Należy przypomnieć, że zdrowie człowieka zależy tylko w 10% od organizacji czy finansowania ochrony zdrowia. Najważniejszym zaś czynnikiem wpływającym na zdrowie jest styl życia, który odpowiada w ponad 50% za nasze zdrowie. To są truizmy, które jednak nie są zauważane przez ekspertów PKA.

Kształcenie specjalistów w zakresie zdrowia publicznego winno mieć właśnie charakter interdyscyplinarny, wyraźnie oddzielony od medycyny naprawczej. Dlatego też PWSZ wystąpiła z propozycją prowadzenia kształcenia na Wydziale Wychowania Fizycznego. Należy ponadto podkreślić, że od kilku lat uczelnia prowadzi kształcenie na poziomie magisterskim z zakresu wychowania fizycznego w zdrowiu publicznym. Zarzuty dotyczące tego, że uczelnia chce kształcić specjalistów od zdrowia publicznego nie na wydziale medycznym, wydają się więc iść w poprzek idei zdrowia publicznego. Jest mi z tego powodu bardzo przykro.

Byłem również inicjatorem powstania w Polsce dyscypliny naukowej, jaką jest zdrowie publiczne. Cały proces wdrożenia w Polsce tej dyscypliny udało mi się przygotować i przeprowadzić wspólnie z ówczesnym krajowym konsultantem ds. zdrowia publicznego, prof. Leszkiem Wdowiakiem. W chwili wprowadzania w Polsce tej dyscypliny byłem bowiem głównym inspektorem sanitarnym.

Dziwne są także zarzuty, jakoby PWSZ w Kaliszu nie posiadała odpowiednio wykształconej kadry do kształcenia w zakresie zdrowia publicznego na poziomie magisterskim. Nie mogę się z tym zgodzić. Zaznaczam, że w PWSZ pracuje czterech byłych głównych inspektorów sanitarnych: prof. Marian Sygít, prof. Przemysław Biliński, moja osoba i dr Andrzej Trybusz. Trzech z nich (moja osoba, prof. Marian Sygít i prof. Przemysław Biliński, wówczas wicedyrektor Departamentu Zdrowia w Ministerstwie Zdrowia) pracowało nad programem specjalizacji i sprawami związanymi z dyscypliną naukową, jaką jest zdrowie publiczne.

Ponadto w PWSZ w Kaliszu pracuje sześciu specjalistów z zakresu zdrowia publicznego, co nie zdarza się na dużych uczelniach posiadających prawa do kształcenia w tej dziedzinie. Dlatego też przedłużający się proces rozpatrywania wniosku PWSZ w tej sprawie wydaje się zaskakujący, zaś argumenty recenzentów są dla mnie osobiście bardzo przykre.

Mam nadzieję, że Pan Premier zrozumie moje zirytowanie i podejmie odpowiednie decyzje wyjaśniające ten problem.

*Z poważaniem
Andrzej Wojtyła*

**Odpowiedź
WICEPREZESA RADY MINISTRÓW,
MINISTRA NAUKI
I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO**

Warszawa, 1 października 2019 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Wojtyłę podczas 84. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 31 sierpnia 2019 r. (nr BPS/043-84-2413/19) w sprawie przedłużającej się procedury przyznania Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej im. Prezydenta Stanisława Wojciechowskiego w Kaliszu uprawnienia do prowadzenia studiów drugiego stopnia na kierunku zdrowie publiczne o profilu praktycznym pragnę poinformować, że po analizie dokumentacji zebranej w tej sprawie, w tym opinii Polskiej Komisji Akredytacyjnej (PKA) oraz stanowiska Rektora Uczelni, Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego w dniu 19 września 2019 r. wydał decyzję nadającą Uczelni uprawnienie do prowadzenia studiów na ww. kierunku.

Jednocześnie pragnę uprzejmie wyjaśnić, że wniosek Uczelni o nadanie ww. uprawnienia był procedowany zgodnie z obowiązującymi przepisami. Zgodnie z art. 11 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2183 z późn. zm.), w związku z art. 205 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1669 z późn. zm.), po weryfikacji pod względem formalnoprawnym, wniosek został przekazany do zaopiniowania przez PKA. Pierwszą uchwałę nr 421/2019 Prezydium PKA wydało w dniu 28 czerwca 2019 r., w której negatywnie zaopiniowało wniosek. W dniu 18 lipca 2019 r. Rektor Uczelni złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. W dniu 23 sierpnia 2019 r. PKA utrzymała w mocy opinię negatywną (uchwała nr 607/2019), podtrzymując dwa zarzuty dotyczące programu studiów. Rektor Uczelni w piśmie z dnia 5 września 2019 r. przedstawił Ministrowi argumenty poddające w wątpliwość podtrzymane przez PKA uwagi.

Po zebraniu materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie i jego analizie, w tym zarzutów PKA oraz argumentów przedstawionych przez Rektora Uczelni, ustalono, iż przedstawione w uchwale Prezydium PKA nr 607/2019 zastrzeżenia nie mogły stanowić podstawy do wydania przez Ministra decyzji odmawiającej nadania uprawnienia, z uwagi na ich odniesienie do niewłaściwych regulacji. W związku z tym, że PKA uznała wyjaśnienia Uczelni w zakresie pozostałych zarzutów ujętych w pierwszej uchwale nr 421/2019, została podjęta decyzja o nadaniu uprawnienia w przedmiotowej sprawie. Łączę wyrazy szacunku

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
dr hab. Sebastian Skuza

